

DEVİRİMCİ YOL

BİLDİRGE

ÜLKEMİZDE ve DÜNYADA
İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ KOŞULLAR ve
TEMEL SİYASİ GÖREVLERİMİZ

- Devrimci Hareketin birliği ve partileşme süreci
- Ülkemiz solunun dünü bugünü

TÜSTAV

BİLDİRGE

**ÜLKEMİZDE VE DÜNYADA
İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ KOŞULLAR VE
TEMEL SİYASİ GÖREVİMİZ**

TÜSTAV

TÜSTAV

SORUMLU MÜDÜRÜ: Yaşathak Arslan

YÖNETİM YERİ: Hasan Ali Yücel Cad. 39/D

İnce-su-ANKARA

YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 242 Ulus/ANKARA

GENEL DAĞITIM: EMEK-DA

ANKARA: İhlamur Sok. No. 8/10

P.K.415 Kızılay/ANKARA

İSTANBUL: Hirmayel Eftal Sok. 6/21

Cağaloğlu-İSTANBUL

KAPAK BASKISI: İdeal Matbaası

BASKI-DİZGİ: EM-AŞ Web Ofset Tesisleri

BİLDİRGE

ÜLKEMİZDE ve DÜNYADA
İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ KOŞULLAR ve
TEMEL SİYASİ GÖREVİMİZ

- Devrimci Hareketin birliği ve
partileşme süreci
- Ülkemiz solunun dünü bugünü

TÜSTAV

**DEVİRİMCİ
YOL**

Bu broşur DEVRİMCİ YOL dergisi tarafından nisan 1977 tarihinde yayınlanmıştır.

TÜSTAV

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	7
I-NASIL BİR DÜNYADA YAŞIYORUZ	9
II-ÜLKEMİZDE DURUM	15
III-ÜLKEMİZ SOLUNUN DÜNÜ VE BUGÜNÜ	21
IV-İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ KOŞULLARDA TEMEL SİYASİ GÖREVİMİZ	29
1-Bugün proletarya partisinin inşası yolunda, onun ba- ğımsız siyasi hareketini yaratma yolunda mücadelede temel siyasi görevimiz	29
2-Nasıl bir parti; devrim, örgüt, çalışma tarzı	30
3-Bugünün görevleri açısından geçmişin genel bir değerlendirmesi ve bazı teorik sorunlar-	32
-Parti ve mücadele anlayışı	32
-Bazı teorik sorunlar	35
-Evrim-devrim aşamaları ve devrim anlayışı	37
4-Parti ve Kürt meselesi	44

V-DEVRİMCİ HAREKETİN BİRLİĞİ VE PARTİLEŞME SÜRECİ	47
1-Partinin yaratılması yolunda bilinçli bir çalışma nasıl anlaşılmalıdır	48
2-Bazı Sonuçlar	52
DİPNOTLAR	55

TÜSTAV

Bugün Ölkemizde sol hareket açısından, devrimci hareket açısından en belirgin durum, ideolojik-teorik ve örgütsel alanlardaki karışıklık ve dağınıklıktır. Böyle bir durum, Östetik, Ölkemiz hakim sınıflarının bir bakıma yönetemez duruma düştükleri ve emekçi halk yığınlarına karşı faşist saldırıları her geçen gün arttırdıkları ve bu suretle Ölkemizin süratle emekçi halk güçleri ile karşı devrim güçleri arasındaki alabildiğine yaygın ve sert bir çatışma alanı haline geldiği bir dönemde ortaya çıkıyor.

Ölkemizin içinde bulunduğu (bu) somut koşullarda devrimci hareketin sorunlarını çözebilme için, işçi sınıfının ve emekçi halkın faşizme karşı, oligarşiye karşı savaşını başarıya ulaştırabilme için ne yapılmalıdır? Devrimciler bu koşullarda hangi vazgeçilmez görevlerle karşı karşıyadırlar?

DEVİRİMÇİ YOL Bildirgesi bu soruların cevaplarını bulmaya çalışan, sınıf mücadelesinin içinde bulunduğu somut koşulları, sol hareketin dönüştürme ve bugünü bu açıdan irdeleyen bir çabadır.

DEVİRİMÇİ YOL Bildirgesi Ölkemiz devriminin bütün temel sorunları hakkında derinlemesine incelemeler ve çözümler getirme iddiasında değildir. DEVİRİMÇİ YOL Bildirgesi amacı, devrimci hareketin karşı karşıya olduğu temel siyasi görevi saptamak; bu temel siyasi görevin, partinin yaratılması görevinin yerine getirilebilmesi için nasıl mücadele verilmesi gerektiği konusunda bir bakış açısı, bir platform sunmaktır.

Bu amaçla 'Bildirge'de, kalın çizgilerle, emperyalizm, sosyalizm,

çalışmalar ve sapmalar konularında tespitlerimiz; "Ülkemiz Solunun Dünü ve Bugünü" başlığı altında, sol hareketin bugünkü görevlerimiz açısından tarihi, gelişimi ve bugünkü görünümü konusunda görüşlerimiz yer alıyor.

Yine, "İçinde Bulduğumuz Koşullarda Temel Siyasi Görevimiz" başlığı altında, partinin yaratılması görevi temel görev olarak tesbit ediliyor. Parti anlayışı, devrim ve çalışma tarzına bağımlı olarak ele alınıp, geçmiş devrimci hareket parti konusunda bugünkü görevlerimize ışık tutacak tarzda inceleniyor. Geçmiş devrimci hareketin yanlış kavranılışına ve bazı "eleştiriler"lere cevap veriliyor. Kürt meselesine, parti ve örgütlenme ilişkisi içinde bakış sunuluyor.

Son olarak, partinin yaratılması yolunda nasıl bir mücadele verilmesi gerektiği, bu yolda bilinçli bir çalışmanın nasıl anlaşılması gerektiği konularını, birliğe ve partinin yaratılması mücadelesine çağırısı ihtiva eden "Partileşme Süreci Üzerine" başlıklı bölüm yer alıyor.

Bildirgede incelenen konular bugünkü görevlerimiz açısından, bu görevleri aydınlatmak noktasından ele alınmaktadır. Burada ele aldığımız konular hakkında bir daha inceleme, derinlemesine araştırma ve tartışmalar yapılmayacak sonucu çıkarılmamalıdır. Aksine, burada incelenen ve incelenmeyen konulara ilişkin etraflıca araştırma ve tartışmalar bundan sonra sürdürülecektir. Bu bildirge, tartışma ve araştırmaların sürdürülebilmesi için bir platform sayılmalıdır.

DEVİRİMCİ YOL Bildirgesi hemen bir parti kurma çağırısı olarak kavranmamalıdır. DEVİRİMCİ YOL Bildirgesi'ndeki sözü edilen parti, böyle çağrılarla kurulabilecek olan bir parti değildir. Devrimci Hareketin birliğinin sağlanabilmesi için ve partinin inşası için ideolojik birliğin gerekli olduğunu; bu ideolojik birliğin de Ülkemiz devriminin temel meselesi hakkında bir ideolojik açıklıktan; bu açıklığı sağlamak üzere bir ideolojik mücadeleden geçtiğini söylüyoruz. Bunun için Devrimci Hareketin birliğinin sağlanması bir mücadele konusu olarak saptanıyor ve devrimcileri bu yolda mücadeleye çağırıyoruz.

Yine şüphe yok ki, Devrimci Yol Bildirgesi, bir birlik çağırısıdır. Partinin yaratılması mücadelesinde örgütlü ve bilinçli bir çabayı öngörmektedir. Bu anlamda, ortak ideolojik ve siyasi görüşlere sahip insanları birliğe ve göreve çağırılmaktadır. Ancak böyle bir birliğin, partinin inşası görevini yerine getirmede başarılı adımlar atabileceğini söylemektedir.

Yaşanan politik ortamda bu Bildirge'den beklediğimiz partileşme sürecine hizmet etmesidir. Ideolojik birlik temelinde oturacak olan partinin inşası yolunda Bildirge'de sunulan bakış, bu temel görevin daha berrak olarak kavranmasına hizmet ettiği ölçüde görevini yerine getirmiş sayılmalıdır.

NASIL BİR DÜNYADA YAŞIYORUZ

Emperyalizmin, nihai çöküşüne doğru hızla ilerlediği bir çağda yaşıyoruz. Kapitalizmin yaşadığımız yüzyılın başlarında "sosyalizmin arefesi" olan çöküş aşamasına (emperyalizm aşamasına) girmesinden bu yana geçen üç çeyrek asır boyunca dünya devrimci hareketi büyük ilerlemeler kaydetmiştir. Dünya proletarya hareketinin ve ezilen halkların kurtuluş mücadelelerinin ulaştığı zaferler sonucu dünyanın büyük bir kesiminde emperyalizmin ve kapitalizmin sömürü ağı parçalanmıştır.

Bugün, emperyalist-kapitalist sistem, genel bunalımının üçüncü evresini yaşamaktadır.

Bu dönem gerek emperyalist ülkelerin kendi aralarındaki ilişkilerde, gerekse emperyalist ülkelerle, sömürge ve yarı sömürge ülkeler arasındaki ilişkilerde biçimsel bazı değişikliklerin gözlemlendiği bir dönemdir. Bir yanda emperyalizmin geri ülkeleri sömürme biçimindeki değişimler sonucu emperyalizmin işgali gizli bir niteliğe bürünmüş, bunun sonucu emperyalist tahakküm bu ülkeler açısından içsel bir olgu haline almıştır.

Öte yandan halk kurtuluş savaşlarının ve bağımsızlık mücadelelerinin etkisi ve nükleer silahların ulaştığı etki güçlü nedeniyle emperyalistler arası bir paylaşım savaşının çıkması mümkün olamamaktadır.

Bugün emperyalist sistemin içine girdiği genel bunalım bir dizi ekonomik-politik etmenin sonucu olarak giderek derinleşmekte ve emperyalist-kapitalist sistemin açmazları her geçen gün çoğalmaktadır. Emperyalizmin genel bunalımı her geçen gün derinleşmektedir. Emperyalistlerin karlı yatırım alanı, ucuz hammadde ve pazar sorunları büyümektedir. Eşitsiz gelişim yasasının işlemesi sonucu emperyalistlerarası çelişkiler giderek derinleşmektedir. Derinleşen ekonomik çelişkilerin, politik planda genişleyen çatışmaların, askeri plana sıçramasıyla oluşacak bir paylaşım savaşı ile çözüme ulaşması mümkün olamamaktadır. (1)

Artık emperyalist-kapitalist sistem, içinde bulunduğu krizden, emperyalistlerarası bir evren savaşı biçimindeki bir paylaşım savaşı aracılığıyla geçici de olsa kurtulma, çelişkilerini çözüp ferahlayabilme olanağı bulamamaktadır.

Emperyalizm, bu durumda ölümüne, nihai çöküşüne doğru yaklaşırken dünya devrimini hızla ilerliyor. Dünya proletarya hareketlerinin tek tek ülkelerde ulaştığı başarıları ezilen dünya halklarının her geçen gün yükselen mücadeleleri ve protelaryanın önderliğindeki halkların kurtuluş savaşlarının zaferleri dünya devrimini nihai zafere doğru hızla ilerletiyor.

Şüphe yoktur ki dünya devrimini, nihai zaferine uluslararası proletarya hareketinin birleşik gücü ulaştıracaktır; emperyalizme nihai darbeyi başta devrimini yapmış ülkeler proletaryası olmak üzere tüm dünya proletarya hareketinin birleşik gücü vuracaktır.

Bugün dünya çapındaki mücadelelerin önündeki en büyük engel, uluslararası proletarya hareketine musallat olan revizyonist sapmalardır. İki "karşıt uç" şeklinde görünen bu milliyetçi-revizyonist sapmalar hem tek tek ülkelerdeki mücadelelerin gelişmesini hem de dünya

çapında emperyalizmin çöküşünün hızlanmasını engelleyen oportünist bir siyasi hat izlemektedir. Yanlış siyasi çizgilerinin kaynağında ise Marksizm-Leninizme aykırı tahliller yatmaktadır.

SBKP görüşleri, günümüzde sosyalizme barışçıl yoldan geçiş olanaklarını güçlendiren ve bir nükleer savaşı önleme görevini komünist partilerin **temel görevi** haline getiren dünya çapında değişmeler olduğu şeklindeki tahlillere dayandırılmaktadır. Bugünkü Sovyet ideologlarına göre 1917 yılındaki Ekim Devrimi emperyalizmi genel bunalıma sokmuştur. Sovyetler Birliğinin ve sosyalist blok'un güçlenmesi bu bunalımı derinleştirmektedir. Sosyalist blok ekonomik alandaki başarıları ile emperyalizmi geriletmektedir. Sovyet ideologları sosyalist blok'un gücü sayesinde emperyalizmin kuşatıldığını ve bu suretle karşı - devrim güçlerinin müdahale ve direnme gücünün kırılması sayesinde sosyalizme barışçıl yoldan geçiş olanaklarının arttığını (vb) ileri sürmektedirler...

Emek sermaye çelişmesi çağımızın temel çelişmesidir. Bunun bir ifadesi olarak dünya çapında proletarya ile burjuvazi ve de sosyalizmle emperyalizm arasındaki çelişme **nihai tayin edici** bir muhteva taşımaktadır (temel çelişme). Bunun yanında emperyalist-kapitalist sistemle sömürge, yarı-sömürge ülkeler arasında ki çelişme temel çelişmenin çözümünü **tayin edici** önemde etkileyen bir çelişme (baş çelişme)dir.

SBKP görüşlerinde sosyalizm ile emperyalizm arasındaki çelişme (ana çelişme olarak) tek başına belirleyici kabul edilmekte, bu çelişme de giderek Sovyetler Birliği ile ABD arasındaki çelişmeye **indirgenmektedir**. Bu suretle ulusal kurtuluş mücadelelerinin ve halk kurtuluş savaşlarının rolü ikincil ve tali bir duruma düşürülürken, herşey ABD ile Sovyetler arasındaki yarışma ve rekabete bağlanmaktadır. Kapitalist olmayan yol, "halktan yana" burjuva hükümetleri, ileri demokrasi ve de toplumsal ilerleme safsatalarının hareket noktası burasıdır.

Öte yandan ÇKP'nin dünya değerlendirmesi de Marksizm-Leninizm'in aynı şekilde kökten inkarına dayanır.

Bu tahlile göre dünya 3 kategori altında toplanıyor. Birincisi "iki süper devlet" diye ifade edilen Sovyetler ile ABD tarafından oluşturuluyor. İkinci kategoriyi diğer "ileri-kapitalist" ülkeler oluşturuyor. Üçüncüyü de Şili'den İran'a Mısır'dan-Çin'e kadar tüm "üçüncü dünya!" Bu tahlile göre iki süper devlet içinde de baş tehlike Sovyetler Birliğidir. "Üç dünya" tahlili her şeyden önce proleterya-burjuvazi çelişmesini ve bunun dünya çapındaki ifadesi olan sosyalizmle emperyalizm arasındaki çelişmeyi ihtiva etmeyen, sınıfsal temele dayanmayan bir tahlildir.

Bütün bir tarihi döneme (emperyalist döneme), daıngasını basan çelişme ihmal edilmekte, emperyalist-kapitalist sistemin alternatifini oluşturması gereken bütün bir sosyalizm güçleri üçüncü dünya içinde bir alt başlık olarak ele alınmakta, tali plana itilmektedir.

Bugün sosyalist ülkelerin bir çoğuna revizyonist çizgilerin egemen olmasının yarattığı "korku" ÇKP'nin (ve takipçilerinin) Leninist tahlillerden uzaklaşmasına yol açmıştır. "Üç dünya" tahlili dünya proletarya hareketine tali bir yer veren kategorik yaklaşımla milliyetçi bir tahlil olmaktan öteye gidememektedir.

ÇKP'nin bu tahlili üzerine gelişen politikaları ise herşeyi "baş tehlike sosyal emperyalizm"e karşı olma noktasından ele almakta; en gerici anti-sovyetik hareketlerin ve (Nato v.b. gibi) emperyalist politikaların desteklenmesine kadar varmaktadır. Ve işte tam bu noktada bu politika sosyal şoven, sosyal emperyalist bir muhtevaya bürünmektedir.

Bugün ÇKP yanlıları "iki süper devlet" arasında bir savaş çıkması ihtimalini esas alan bir politika izlemektedir.

Biz bugün emperyalistlerarası bir dünya savaşı ihtimalinin olmadığını söylemekteyiz. Bu tesbitin içerdiği tahlille Sovyetlerle ABD arasında (Sovyetlerin emperyalist olduğu tesbitine dayanarak) bir savaş durumu farklı çıkış noktaları taşıdıkları gerekçesiyle karşı karşıya getirilemez.

Bunu bir yana bırakacak olursak bugün Sovyetlerle ABD arasında bir nükleer savaş olasılığı (pratik olarak zayıf görsek de) teorik olarak mümkündür. Böyle bir savaşın gerici ve haksız bir savaş mı, yoksa devrimci ve haklı bir savaş mı olduğunu savaşa yol açacak olan somut politikalara bakarak karar veririz.

Ne varki teorik olarak ilerde böyle bir olasılık var diye, bugünden oturup politika tesbit etmek ve pratikte devrimci mücadeleyi böyle bir politikaya bağımlı kılmak oportünizmden başka bir şey değildir. Daha öte gidip, böyle bir durumu mutlaklaştırıp, her şeyi Sovyetlerle-ABD arasında çıkacak bir nükleer savaşa göre tesbit etmek, bilimin yerine saçmayı geçirmekten başka bir şey olamaz.

Günümüzde dünya sosyalist sistemi parçalanmış ve revizyonist çizgilerin egemen olduğu iki ayrı kampa bölünmüştür. İki sapma dışında yer alan Vietnam, Kore, Kamboçya, Mozambik, v.b. ülkelerin uluslararası düzeyde organik bir bütünlükleri yoktur. Uluslararası sosyalist hareketin merkezî bir bütünlüğü yoktur. Bugün enternasyonalizm adına sapmalardan birinin kuyruğuna takılmak enternasyonalizm adına oportünizmin batağına saplanmaktan başka birşey değildir.

Bugün kuşku götürmez şekilde ortadadır ki, proleter enternasyonalizmine giden yol, uluslararası plandaki revizyonist-milliyetçi sapmaların kuyruğuna takılmaktan değil, bu sapmalara karşı tüm burjuva ideolojilerinin etkilerinden bağımsız proleter devrimci hareketin mücadele bayrağını yükseltmekten geçmektedir.

TÜSTAV

II.BÖLÜM

ÜLKEMİZDE DURUM

Ülkemiz, bugün emperyalizmle ekonomik, politik, kültürel ve askeri bakımlardan tam (bütün alanlarda) bir bağımlılık ilişkisi içindedir.

Emperyalizmin üçüncü bunalım dönemine has gelişmelerin sonucu emperyalizme bağımlı (yukardan aşağı), bir kapitalist ekonomi gelişmiş ve bu yapıya uygun bir biçimde pazar için üretim egemen hale gelmiştir. Bu ekonomik yapı herşeyden önce iç dinamikle gelişmediği için, dışa bağımlı ve çarpık (yabancı tekellere göre şekillenmiş) bir niteliğe sahiptir. Ve de daha baştan tekelci bir karakterde ortaya çıkıp gelişmiştir.

Ülkemiz 1900'lerden bu yana demokratik devrim süreci içindedir. Bu süreç burjuvazinin önderliğinde evrimci (reformcu) bir rota izleyerek gelişmektedir. Emperyalist çağda burjuvazinin önderliğinde demokratik devrimin gerçekleştirilmesi olanaksızdır. Bu sebeple bugün demokratik devrim görevleri tamamlanmış değildir. Toprak sorunu, (belirli ölçüde çözülmüş olmasına rağmen) tam olarak çözülmüş değildir. (Özellikle Doğu Anadolu'da). Ulusal

sorun çözülmüş değildir. Ülkemizde bugün ulusal sorunun çözümünü demokratik devrimin en önemli görevlerinden birisini meydana getirmektedir. Alt yapıda feodalizmin tasfiyesinin tamamlanamamış olması yanında (ve şüphesiz ona paralel olarak) özellikle üst yapıda feodal kalıntıların önemli bir varlık gösterdiğini görüyoruz.

Bu konuda özellikle prekapitalist, feodal unsurların (toprak ağaları ve tefeci bezirganların) oligarşi içinde yer almaları, siyasi iktidarda (giderek azalan oranda da olsa) pay sahibi olmaları olgusu gözönünde bulundurulmalıdır.

Bugün dışa bağımlı (emperyalizmin, yabancı tekellerin ihtiyaçlarına göre şekillenmiş) bir "kapitalist" ekonomik yapıya sahip olmasına rağmen ülkemizde demokratik devrim süreci tamamlanmış değildir. Emperyalizmin 3. bunalım döneminin bir sonucu olarak kapitalizmin yukardan aşağı gelişmesi demokratik devrim programını daraltan önemli bazı değişimlere neden olmuştur. En önemlisi ülkemizde demokratik devrim, esas olarak bir toprak devrimi olmaktan çıkmıştır.

Bu değişimler devrimci programımızın demokratik nitelikli içeriğinde bir daralmaya yol açması yanında şüphesiz ki ülkemiz devriminde geçiş sürecini de etkileyen ve onun özelliklerini belirleyecek olan bir öneme sahiptir.

Ancak, bütün bu değişimler ülkemizde demokratik devrim sürecinin geçildiği şeklinde değerlendirilemez. Yukarda özelliklerine kısaca değindiğimiz bir kapitalizmin buna uyarlı bir biçimde pazar ekonomisinin gelişmesi, hafif ve orta sanayi alanlarındaki gözlenen bir sanayileşme ve yine bütün bunlarla bağıntılı olarak sanayi proleteriyasında görülen artıştan kalkılarak, yüzeysel bir değerlendirme ile demokratik devrim sürecinin tamamlandığını söylemek büyük bir yanılgı olur.

Bugün ülkemizde demokratik devrim sürecinin tamamlanması bütün yarı bağımlı, yarı sömürge ülkelerde olduğu gibi bir devrimle gerçekleşebilir.

Ülkemizin gündeminde bulunan devrim anti-emperyalist ve demokratik bir muhtevadadır. Bunu proleteryanın önderliğindeki bütün halkın demokratik iktidarı gerçekleştire-

recektir.

Ülkemizde kapitalizmin gelişme özelliği hakim sınıflar iktidarında ve bu iktidarın yürütülüş biçimlerinde yansımaktadır.

Ülkemizde uzun bir dönemden beri yerli tekелci burjuvazi, toprak ağaları ve tefeci bezirganlardan oluşan bir gerici ittifakın egemenlik sürdürdüğünü söyleyebiliriz. Emperyalizmin 3. bunalım dönemine has gelişmelerin sonucu olarak işbirlikçi-yerli tekелci burjuvazi, giderek gelişmiş ve emperyalizmin gözde müttefiki haline gelmiştir. Bu nedenle ittifak içinde de belirleyici bir role sahip olmaktadır. Bir başka deyişle hakim sınıflar ittifakı içinde tekелci burjuvazi giderek artan bir etkinliğe sahip olmaktadır.

Emperyalizmin ülkemizdeki uzantısı olarak değerlendirilebilecek olan (uluslararası tekellerle bütünleşmiş, onların bir uzantısı haline gelmiş bulunan) tekелci burjuvazinin hakim sınıflar ittifakı içinde belirleyici duruma yükselmesi aynı zamanda emperyalizmin içsel bir olgu haline gelmesi, emperyalizmin ülkemizdeki egemen sınıflar ittifakı içinde temsil edilmesi demektir (gizli işgal). Ülkemizde bugün uluslararası tekellerle bütünleşmiş işbirlikçi "yerli" tekелci burjuvazinin toprak ağaları ve tefeci bezirganların en irileri ile birlikte oluşturduğu gerici bir hakim sınıflar iktidarı (oligarşik diktatörlük) vardır. Oligarşik diktatörlüğü, emperyalizmin ülkemiz üzerindeki siyasi egemenliğinin bir ifadesi (yeni sömürgeciliğe uygun bir biçimi) olarak da değerlendirilmek gerekir.

Ülkemizde hakim sınıflar egemenliğinin dayandığı ittifak, kendi içinde önemli gelişmeleri taşımaktadır. (Oligarşik diktatörlük gelişmeli bir ittifak tarafından oluşturuluyor.)

1970'lere gelirken tekелci burjuvazinin güçlenerek sömürüden daha fazla bir paya, siyasi iktidarda da daha etkin bir yere talip olması geleneksel gerici ittifakın parçalanmasına neden olmuştur. Tekelci burjuvazinin artan gelişme ve tekelleşme eğilimi beraberinde kaçınılmaz olarak finansman ve pazar sorunlarının öneminin artmasını da getirmiştir. Bu ise ekonomik platformda feodal ögeler

aleyhine bir dizi rasyonelleştirme tedbirlerinin (toprak reformu, finansman ve emlak vergisi kanunları, teşvik tedbirleri v.b.) gündeme getirilmesine yol açarken aynı zamanda hakim sınıflar egemenliğinin temelinde yer alan geleneksel ittifakın parçalanmasını da beraberinde getirdi.

12 Mart açık faşizmi egemen güçlerin yükselen devrimci mücadeleyi bastırma girişimleri ile birlikte, geleneksel ittifakın dağılmasının yarattığı bir iktidar boşluğu zemini üzerinde yükseldi, tekelci burjuvazinin prekapitalist öğeleri tasfiyeye yönelik girişimleri sözkonusu oldu.

Bugün oligarşi içinde tekelci burjuvazi ile diğer prekapitalist öğeler arasındaki çelişmeler, ekonomik plandaki sorunlar önemini sürdürmektedir. Toprak ağaları ve tefeci bezirganlar aleyhine olan zorunlu gelişmeler oligarşi içindeki çelişmeleri artırmaktadır. Oligarşi içindeki sınıf ilişkilerinin yönü, işbirlikçi yerli tekelci burjuvazinin lehine diğerlerinin aleyhine yeni bir "denge"ye yeni bir oligarşi-İçİ İttifaka doğrudur.

Egemen sınıflar İttifakı içindeki çelişmeler ülkemizde genel bir siyasi istikrarsızlığa neden olmaktadır. Öte yandan oligarşinin egemenliğinin temellerinin zayıf olması, ekonominin iç dinamiklerle gelişmemiş olmasının bir sonucu olarak burjuvazinin daha baştan tekelci ve cılız bir nitelikte olması, ve de iktidarını kendi gelişmesine 'ayak bağı olan prekapitalist öğelerle sürdürmek zorunda olması, bu yüzden emperyalist sömürüden arta kalanla yetinmek durumunda olmaları, emekçi halk yığınlarını ağır bir sömürü altında tutmalarına neden olmaktadır. Egemen sınıflar emekçi yığınların ekonomik-demokratik alandaki taleplerine dahi tahammül edememektedirler. Ülkemizde güçlü bir işçi sınıfı mücadelesinin bulunmayışı, güçlü demokratik geleneklerin sözkonusu olmaması yüzünden de egemen sınıflar burjuva anlamdaki demokratik hakların tanınmadığı, klasik burjuva demokrasisi ile uzaktan yakından ilgisi olmayan bir biçimde egemenliklerini sürdürebilmektedirler. Ve bu baskı, terör rejimi (sistemi) klasik faşizmden "farklı" özellikler gösterse de sömürge tipi faşizmden başka bir şey değildir.

Oligarşik diktatörlük ülkeyi yönetemiyor. Emperyalizmin derinleşen bunalımına bağlı olarak çarpık ve dışa bağımlı ekonomi şiddetle sallanıyor. Bu, egemen sınıflar arası çıkar çatışmalarının keskinleşmesine ve politik buhrana yol açıyor.

Sınıflar çatışmasının her alanında mücadele ve kargaşa artıyor. Politik arenada, ekonomik-demokratik çatışma alanında sınıf zıtlaşmaları artıyor ve keskinleşiyor. Kurulu düzene karşı kendiliğinden de olsa yükselen sosyal muhalefet, sınıflar çatışmasının her alanında mücadelenin artmasına ve gittikçe keskinleşmesine yol açmakla kalmıyor, aynı zamanda mücadele biçimlerinin de zenginleşmesine, basit biçimlerden daha karmaşık ve üst biçimlere doğru çeşitlenmesine yol açıyor.

Oligarşik diktatörlük halk üzerine, devrimciler üzerine baskı ve terörünü sistemli bir biçimde artırmaktadır. Faşizmin halka ve devrimcilere saldırıları sınıflar çatışmasının keskinleşmesine paralel bir biçimde artmaktadır.

Marksist-Leninist temelde, doğru sınıf çözümlemesi ışığında tarihi olarak ülkemizde baş gelişmenin çözümlene dayalı devrimci adım anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimdir. Halkla oligarşi arasındaki çelişki baş çelişkidir.

Devrimciler, sınıflar savaşının her alanında devrimi ilerletmek, devrimi yükseltmek için mücadele ederler. Devrimi ilerletecek olan inisiyatifli müdahale, ancak her alanda tayin edici gelişmeyi kavrayarak, tayin edici gelişmenin çözümü için çalışmakla gerçekleşebilir.

Proleter devrimciler esas olarak siyasi mücadeleyi örgütleyen, ekonomik-demokratik ve ideolojik mücadeleyi siyasi mücadeleye bağımlı olarak, siyasi iktidarı ele geçirme işine yardımcı olacak şekilde yürüten insanlardır. Devrimi her alanda yükseltebilmek ve siyasî mücadeleye tabî kılabilmek için belirli ve doğru bir devrimci siyasetin klavuzluğuna ihtiyaç vardır.

Devrimcilerin somut siyasî görevleri vardır. Bu siyasî görevler sınıflar çatışmasının her alanında baş gelişmenin biçimlenişi tarafından belirlenir.

Ülkemizde, hakim sınıflar yönetiminin özelliklerinden (onun faşist karakterinden) doğan ve oligarşik diktatörlüğün yok edilmesine kadar gündemde kalacak olan anti-faşist mücadele, anti-empyralist, anti-oligarşik devrimin bir parçasıdır ve çözümü bir devrim sorunudur. Bugün baş gelişmenin politik alandaki görünümü (faşizmin halka saldırılarından dolayı) faşizmle halk arasında bir savaş biçimindedir. Bu anlamda anti-faşist mücadele tayin edici önemde bir mücadele olarak kavranmak zorundadır.

Politik arenada anti-faşist mücadelenin gereklerini yerine getirmek ve diğer mücadele alanlarında (ideolojik, ekonomik-demokratik) çatışmayı anti-faşist mücadeleye bağımlı kılmak gerekmektedir.

Ülkemizde faşizme karşı mücadele, devrim meselesi olduğu için devrimci hareketin örgütlenmesi ve birliğinin sağlanması sorununa sıkı sıkıya bağlıdır. Bu sorunun çözümü de işçi sınıfının bağımsız siyasî eylemini oluşturmaktan, işçi sınıfının öz örgütünü, partiyi inşa etmekten geçer. Faşizme karşı mücadelenin zafere ulaştırılabilmesi, işçi sınıfının öz örgütünün yönetimiyle mümkündür.

Devrimci mücadele böyle bir ortamda gelişip güçleniyor. Devrimci düşünceler, böyle bir ortamda en geniş halk yığınları içinde her geçen gün artan bir hızla yaygınlaşıyor.

TÜSTAV

III.BÖLÜM

ÜLKEMİZ SOLUNUN DÜNÜ VE BUGÜNÜ

Ne varki bugün mücadele genel olarak kendiliğindenci bir özellik göstermektedir. Dağınıklık ve örgütsüzlük egemendir. Bu durum bugün işçi sınıfının ve emekçi yığınların devrimci mücadelelerini yönlendirecek ve örgütleyecek **devrimci bir partinin; proletaryanın öz örgütünün yokluğunda en özlü ifadesini bulmaktadır.** (Burada TİP, TSİP, TEP, SDP, TKP gibi "partilerin" proletarya partisi olmadıklarını kanıtlamak için söze gerek olmadığı kanısındayız.)

Ülkemizde, işçi sınıfı partisi olduğunu iddia eden onca "parti" (ki aralarında bir de Türkiye Komünist Partisi adını taşıyanı vardır!) ve de (M-L) patentli onca "Hareket" bulunmasına rağmen; evet, bunca "parti" bolluğuna rağmen bugün ülkemizde proletarya partisinin bulunmadığını söylüyoruz.

Bu durum aslında bugün içinde bulunduğumuz durumun olduğu kadar ülkemiz solunun elli yıllık geçmişinin de en özlü bir açıklaması olarak kabul edilmelidir.

Gerçekten bu "elli yıllık geçmiş"e rağmen bugün işçi sınıfının devrimci partisinin bulunmayışının nedenlerinin kavranabilmesi geçmişin kavranılmasının en önemli anahtarını veriyor. Bize göre böyle bir sonucun en temel sebebi ülkemiz soluna sağ oportünist ve revizyonist bir çizginin egemen olmasıdır. Ülkemiz solunun bu elli yıllık geçmişine sağ bir eğilimin hakim olduğunu görüyoruz. Bu eğilim hem teoride hem de pratikte gözlenebilecek olan bir şeydir.

Bu yaklaşım bütün bir geçmişin toptan inkarı olarak değerlendirilemez. Elbetteki olumsuz yanlarına karşılık, bütün bir geçmiş dönem, olumlu olan, devrimci olan bir çok ögeyi de barındırmaktadır.

Ne var ki sol hareketin geçmişini bütünsel olarak tahlil edecek olursak ağır basan yanının sağ yanlar olduğunu ifade etmek zorundayız.

Sol hareketin geçmişi bağımsız bir hareket olmayı, işçi sınıfının bağımsız siyasi eylemini, düzene alternatif hareketini oluşturmayı sağlayamamıştır. Sol, genellikle burjuvazinin kontrolü altında, onun icazet sınırları çerçevesi içerisinde burjuvazinin şu veya bu fraksiyonunu destekleme şeklinde bir siyasi hat izlemiştir. Çeşitli zamanlarda ortaya çıkan "tevkifatlar" ve TKP'nin "sürekli gizlilik koşullarında mücadele etmek zorunda kalması" bu objektif gerçeği örtbas edecek bir kanıt olarak gösterilemez.

Şüphesiz ki bu durumun ortaya çıkmasında ideolojik plandaki burjuva ideolojisinin etkinliğinin ve burjuva ideolojisinden bağımsız bir ideolojinin sola egemen olmamasının önemli bir rolü vardır.

Ne var ki bu kadarı ülkemiz solundaki sağ eğilimlerin hakimiyetini açıklamaya yeterli olmadığı gibi böyle bir durumu açıklamak için sadece subjektif olguları görmek, meseleyi tek yanlı ve eksik kavramak demek olacaktır. Bizce böyle bir durumda güçlü bir işçi sınıfı hareketinin bulunmayışı önemli bir rol oynamıştır. "Marksizm büyük çaplı endüstrinin işçi sınıfı ve ideologları tarafından süratle, çok hızlı bir şekilde sürekli olarak ve bütünüyle özümlemişti" diyor Lenin. "Ekonomik ilişkilerin gerilediği ya da gelişmelerin geri kaldığı ülkelerde, sürekli

olarak, Marksizmin sadece belirli noktalarını, yeni dünya görüşünün belirli yerlerini ve tek tek sloganlarını özümlemiş olan, burjuva dünya görüşünün ve geleneklerinin tümünü ve burjuva demokratik görüşü kısmen tasfiye etmekten yoksun olan işçi sınıfı hareketi destekçilerinin ortaya çıkmasına yol açar" (Lenin).

Lenin'in sözleri, ülkemizde revizyonizmin gelişmesine müsait ortamın rolünün kavranılablmesini sağlamaktadır.

Bu durumda ülkemizde uzun süre reformcu burjuvazinin anti-emperyalist mücadelede öncülüğü ele geçirmiş bulunmasının rolü de büyüktür. Bu arada sol hareketin genel olarak bir aydın hareketi durumunu uzun süre muhafaza etmesi ve emekçi sınıflar temeline kavuşamamış olmasına da değinilmelidir. Böyle bir durumda uzun süre "proleter aydınlar" temelini muhafaza eden bir hareketin hatalarından arınarak ve doğrularını geliştirerek proleter bir istikamette gelişeceği yerde, başlangıçta taşıdığı proleter yanlardan da uzaklaşarak küçük-burjuva bir istikamette ilerlemesi, çürümeye yönelmesi kaçınılmaz bir şeydir. Bu, ülkemizde tamamen böyle olmuştur.

Kimileri sol hareketin geçmişi üzerine söylediğimiz bu sözleri hakiki mirasçı pozlarında "inkercılık", "karaçalmak" v.b. diye suçlandıracaklar ve geçmişimizin belirleyici yönünün devrimci yön olduğunu söyleyeceklerdir. Biz bunları geçelim.

1960 sonrası solunda farklı unsurlar da vardır. Bir yanda, sınırlı anayasal özgürlük ortamı içinde marksist-leninist klasikler (belirli ölçüde de olsa) yabancı dil bilenlerin tekellinden çıkmıştır. Bunun yanında ve daha önemli olarak kapitalizmin nisbi gelişmesi sınıflar mücadelesinin keskinleşmesini ve kendiliğinden de olsa işçi, köylü ve gençlik yığınlarının mücadelelerinin yükselmesini de beraberinde getirmiştir.

Gençlik kesiminden başlayarak, geniş işçi ve köylü yığınlarının politik eylemleri 1970 öncesi gözlenen önemli gelişmelerdir. Bu gelişmeler hemen hemen toplumun bütün kesimlerini kucaklayan bir nitelik taşımıştır ve sınıflar mücadelesinin bu objektif gelişimi sol hareketin değişimi-

nin maddi koşullarını oluşturmuştur. 15-16 Haziranda doruğuna ulaşan işçi hareketleri, köylü hareketleri, Dev-Genç ve 1971 mücadelesi bu aynı gelişme eğiliminin, aynı bütünlüğün parçaları (birbirlerinin alternatifleri olarak değil!) olarak değerlendirilmelidir. 1971 bu gelişmenin doruk noktasıdır.

Bu noktada 1971'i ülkemiz solu açısından bir dönüm noktası olarak değerlendirmek yanlış olmayacaktır. Öyle ki, ülkeriz solu üzerindeki revizyonist ve oportünist etkinlik bir ölçüye kadar kırılabilmiş, işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketini yaratmak yolundaki önemli mesafeler katedilebilmiştir. Sol hareket içinde proleter devrimci bir hareket, izlediği ideolojik ve siyasi hat itibariyle (örgütsel-subjektif durum olarak olmasa da) iktidar alternatifi bir hareket oluşturabilmiştir.

Ne varki 1971 "devrimci hareket" açısından bir yenilgi olmuştur. Bu yenilgi bir yandan bugün Devrimci Hareketin içinde bulunduğu teorik ve örgütsel kargaşalık ve dağınlıklığın en önemli sebebi olurken, öte yandan devrimci mücadele açısından çok zengin dersleri içeren bir pratik olarak da ortaya çıkmıştır. Ülkemizde bağımsız bir siyasi hareketin bu deneyin doğru-devrimci temelleri ve dersleri üzerinde yükseleceğine kuşku yoktur. Bu bakımdan bugünkü en önemli görevlerden bir tanesi de geçmişin devrimci derslerinin sağlıklı bir şekilde çıkartılabilmesidir.

1971 yenilgisinin ortaya çıkardığı en önemli durum yeni bölünme ve ayrışmalar ile Devrimci Hareket açısından tam bir örgütsüzlük ve dağılma durumunun ortaya çıkmasına yol açmasıdır. Yenilgi sonrası Devrimci Hareket'in birliğinin temelleri ilk önce ideolojik-teorik plandaki dağılma ve karışıklıkla birlikte yıkılmaya başlamıştır.

Daha yenilginin eşliğinde ilk bölünme oluşmuş, hakim sınıfların baskısı karşısında "hareketin gözden geçirilmesi" eğilimleri, "evrim ve devrim aşamalarının içiçe geçmezliği"nden başlayan "eleştiri-özeleştiri"ler yapılmaya başlanmıştır. Bu biçimde doğan büyük bölünme içerde de sürdü. Ne var ki ayrılıkçı görüşün önderleri giderek Demirel'in yurtseverliğini de keşfedince onların taraftarlarının çoğu bu

yeni akımın takipçiliğinden vazgeçtiler. (Bir bakıma ayrılıklar "içiçe" geçti!)

1972 Martında oligarşiden yenen ağır darbeler ile birlikte "dışarda" herşeyin bittiği koşullarda "içerde" yenilginin getirdiği bulanıklık yaşanmaya devam etti. 12 Mart döneminin yılgınlık ortamı "dışarda"ki bölünmenin bir uzantısı olarak en çarpıcı biçimlerine kadar derece derece hapisanelerde yankı buldu. 40 yıllık oportünist-revizyonist tezler "yeniden" keşfedilmeye koyulunurken, (ve de kimi zaman "doktorada" kimi zaman da Ali Gevgilili gibi burjuva ideologlarında büyük sırlar keşfedilebilirken) bir bakıma yenilginin etkileri "içerde" ideolojik-teorik alanda da ortaya çıkmakta idi.

12 Mart dönemi sona ererken Devrimci Hareketin birliğinin ideolojik temelleri ortadan kalkmış durumda idi. Geride ideolojik temelden yoksun gevşek bir ilişkiler karmaşasından başka birşey kalmamıştı. (2)

Devrimci Hareketin dağınıklığı bu temel üzerinde yükseldi.

12 Mart dönemi sonrasında böyle bir teorik ve örgütsel keşmekeş içinde en çok gözlenebilen şey inkarcı eğilimlerin yaygın ve yeni biçimlerinin ortaya çıkmasıdır. "Geçmişin eleştiri ve özleştirisini", "hareketin gözden geçirilmesi", "geçmişin aşılması", "geçmişin eleştirisini" hep geçmişe karaçalmanın, yılgınlığın getirdiği bir inkarcılığın, kaşarlanmış oportünist ve döneğin eski suçlamalarına katılmanın bir kılıfı olmaktan öteye gitmemiştir.

Bu cümleden olarak kimileri, PDA'cılarını yıllardır dillerinden eksik etmedikleri karalamaları bir "ara akım" tefsiri ile piyasaya sürdüler. Küçük burjuva maceracılığı, troçkizm v.b. diye geçmiş hareketin Sovyet sosyal emperyalizmine hizmet ettiği safsatasına varıp dayandılar. (3)

Bunun yanında M.Aktolga ve Y.Küpeli tarafından ilk ayrılık sırasında ortaya atılan "eleştiriler", ve suçlamalar da yeniden geçer akçe oldu. Kimilerince geçmiş eleştirisini, (kimi zaman da özeleştirisini!) olarak sunulan tahlillerin çoğu (evrim-devrim, öncü savaş vb.) bu eski maruzatlara pek benzemektedir.

Bütün bunlara karşılık, birazda bu sağ eleştirilerin zorlaması ile (doğrudan veya dolaylı) geçmişin görünüşte "sol" bir inkarı eğilimi de yaygınlık kazandı. Devrimci fikirler ifrat derecelere kadar vardırılp "abese kadar itilerek" fetişleştirilmekte ve geçmiş bir kavram fetişizmi içinde devrimci içeriğinden soyutlanılmaktadır.

Bu arada kısaca geçmiş değerlendirmesi konusundaki bu tür eğilimlerin tümünün temelden sakat ve devrimci olmayan bir nitelikte olduklarını belirtelim. Bu şekildeki yaklaşımlarla geçmişin bugün için ortaya koyduğu derslerin özümlemesi ve bu dersler üzerinde devrimci bir hareketin yaratılması olanaksızdır.

Öte yandan bu kavram kargaşası, ve teorik keşmekeş 12 mart sonrası solunun genel eğilimi oldu. Başta da belirttiğimiz gibi bu ortam genel bir dağınıklık, teslimiyetçilik, örgütsüzlük ortamıdır. Böyle bir ortam içinde bölünmeler, gruplaşmalar varabileceği en uç noktaya kadar uzandı. Bir tek örnek, bugün ülkemizde otuzu aşkın fraksiyonel yayının bulunması bu uç nokta hakkında fikir vermeye yetecektir.

Bu ortam içinde sağ-revizyonist-eğilimler güç kazanmaktadır. Yılgınlık, yenilgi sonrasının teslimiyetçiliği, teorik keşmekeş ve devrimci hareketin dağınıklığı Sovyet yanlısı sağ görüşlerin güçlenmesine hizmet etmektedir. Bu durum bugün "TKP'nin güçlenmesi" biçiminde bir görüntüde somut olarak belirginleşmiştir.

Görünüşteki güçlenme eğilimi bizi aldatmamalıdır. Revizyonizmin güçlenmesi sahte ve kof bir güçlenmedir. Bu güçlenme esas olarak 12 Mart yılgınlığının, dönemliğinin örgütlenmesinden ileri gelmektedir. Revizyonizm dava'dan kaçmanın bir "meşru" yolu olma fonksiyonunu görmektedir. Revizyonizm, sağ, geri bilinç düzeyinden, ideolojik yetmezlikten ve bulanıklıktan, kendiliğindenci ve ekonomist eğilimlerden, siyasi kararsızlıklardan yararlanarak güçlenmektedir. Bunların yanında sözüm ona revizyonizme karşı görünen, ona bir reaksiyon şeklinde beliren ÇKP görüşlerini savunanların oluşturduğu kampın açık anti-marksist tahlilleri ve pratikte sürdürdükleri "mücadelenin" açık tutarsızlıkları

da revizyonizmin işine yaramaktadır. Bunların yanında Sovyet revizyonizminin dünya ölçüsündeki etkinliğinin artması da revizyonizmin güçlenmesinde önemli bir rol oynamaktadır.

Bugün revizyonizm özellikle işçi sendikalarında yukarıdan aşağı bir etkinlik sağlamıştır. İşçi kitleleri üzerinde burjuva reformist düşüncelerin henüz etkinliğini sürdürmekte olmasının bu durumda önemli bir rolü vardır. Bunun yanında Devrimci Hareketin örgütsüz ve dağınık olması, bağımsız ve güçlü bir proleter siyasi hareketin bulunmaması revizyonizmin ve reformizmin etkinliğinin artmasında en önemli rolü oynamaktadır.

Revizyonistler bugün ülke devriminden vazgeçme, proletaryanın bağımsız siyasi eylemi yerine burjuvazinin bir kanadının destekçisi olma şeklinde somutlaşan bir siyasi hat izlemektedirler. Barış, demokrasi, toplumsal ilerleme, ileri demokrasi v. b. safsatalarının varıp dayandığı yer burasıdır.

Öte yandan bugün revizyonizmin ve reformizmin güçlenmesi karşısında mevcut olan bir başka hatalı eğilimden, kendiliğindencilikten de söz etmek gerekir. Devrimci Hareketin dağınıklığı ve örgütsüzlüğü revizyonizmin güçlenmesine hizmet etmesinin yanında, kendiliğindenci ve ekonomist eğilimleri de teşvik etmekte ve güçlendirmektedir. Örgütlü ve sağlıklı bir işlerliğe sahip proletaryanın bağımsız siyasi hareketinin bulunmayışı tek tek devrimci unsurları şu veya bu alandaki mücadelenin gündelik işleri içinde kaybolup gitmeye, gruplar arası polemiklerin ve çelişmelerin dışına çıkmak isterken çoğu kez de siyasetsizliğe itmektir. Çok gruplu ortam ve gruplar arası polemiklerin çokça yozlaşması bu eğilimlerin "meşruiyet" kazanmasına yol açmakta ve teşvik edici bir rol oynamaktadır.

Yaygın bir düşünce eğilimi şudur; bugün bütün sol gruplar işçi sınıfından kopuktur ve hiç birisi işçi sınıfını temsil etmezler. O halde işçi sınıfı içinde çalışmak gerekir. İşçi sınıfı içinde-işçi sınıfının bilinçlenmesi için mücadele etmek gerekir. İşçi sınıfının bilinçlenmesi ve onun "öncü

bilinçli unsurlarının" ortaya çıkmasıyla ancak gerçek proleter partisi ortaya çıkacaktır.

İlk bakışta mantıklı görünen bu gibi düşüncelerin hatalı olduğunu belirtmek gerekir. **Pratik bir çözümsüzlük** ifadesi olarak kabul edilebilecek olan bu gibi eğilimlerin hatalı olduğuna kuşku yoktur. İşçi sınıfına bilinç götürmek; evet, ama hangi siyasi bilinç? Hangi siyaseti (ve nerede?) örgütlemek için "bilinçlenen işçileri" kim ve hangi siyaset örgütleyecektir?

Kuşku götürmez bir biçimde ortadadır ki **bu biçimde işçi yığınlarına "kendiliğindenci bilinç" ötesinde bir şey götürülemez.** Elde edilecek şey de kendiliğinden mücadelenin "günlük pratik dehlizleri" içerisinde büyük bir olasılıkla yeni bir bıkkınlık ve kararsızlıktan başka bir şey olmayacaktır.

Proletarya partisi ife işçi sınıfı arasındaki ilişkilerin niteliği (başlangıçta) objektiftir. Sınıfla örgüt arasındaki **örgütsel bağların durumu** tayin edici değildir, ikincildir. Önde gelen örgütün izlediği siyasi çizgidir. Sınıfla-örgüt arasındaki bağ ikinci adımda tayin edici bir öneme ulaşır. Bir örgütün proletaryanın öz örgütü olmasının ideolojik-politik ve örgütsel bütünlükteki içeriği (ki bu doğrudur) mekanik olarak içinde bulunulan süreçten, somut durumdan kopuk olarak yorumlanılmamalıdır. Doğru bir ideolojik ve siyasi hat elbette yetmez; ve elbette böyle bir hatta sahip olan bir örgütün sınıfla bütünleşme-kaynaşması o örgütün kelimesinin gerçek anlamıyla proletaryanın öz örgütü olması için zorunludur. Ama herşeyden önce doğru bir ideolojik-siyasi hat! Yoksa, böyle bir ideolojik-siyasi birlik olmadan sınıfla bütünleşme hiçbir şey ifade etmez. Elbetteki bugün işçi sınıfı ve emekçi halk yığınları içinde çalışmak önemlidir. Proleter bir siyasi hareketin oluşturulması elbette iki yönlü bir süreçten geçecektir. Emekçi halk yığınları ve özellikle işçi sınıfı içinde çalışma, teorik ve siyasi bir birliğin oluşturulması çabaları ile diyalektik bir bütünlük içinde yürümek zorundadır, ama burada önemli olan birincinin ikinciye (temel siyasi göreve) bağımlı olduğunun kavranılmasıdır.

IV.BÖLÜM

İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ KOŞULLARDA TEMEL SİYASİ GÖREVİMİZ.

1- BUGÜN PROLETARYA PARTİSİNİN İNŞASI YOLUNDA, ONUN BAĞIMSIZ SİYASİ HAREKETİNİ YARATMA YOLUN- DA MÜCADELE,TEMEL SİYASİ GÖREVİMİZDİR

Özette söyleyecek olursak, bugün ülkemizde işçi sınıfı, köylülük ve geniş halk yığınlarının bilinç düzeyi düşüktür ve kendiliğindenci bilinç seviyesindedir. Sol düşüncelerin her geçen gün daha fazla halk yığınlarına doğru yayılmasına karşılık revizyonizm ve reformizmin geniş yığınlar üzerindeki etkinliği fazladır. Halk yığınlarının kendiliğinden mücadelelerinin yükselmesine karşılık devrimci mücadele örgütsüz, merkezi bir siyasi denetimden yoksun, dağınık ve bölük pörçüktür. Proletaryanın siyasi iktidar mücadelesinin aracı olarak öz örgütü yoktur.

Devrimci hareketin dağınıklığı, örgütsüzlüğü devrimden başka herşeye hizmet etmektedir. Bu,gün gibi açık.

Ve yine tartışmasız bir şekilde ortadadır ki bu koşullarda temel siyasi görev proletarya partisinin yaratıl-

ması yolunda, bağımsız, devrimci bir hareketin yaratılması, devrimci hareketinin birliğinin sağlanması yolunda mücadele etmektir. İçinde bulunduğumuz somut koşullar tarafından tayin edici bir şekilde öne çıkarılan temel devrimci görev halkası budur. Proletaryanın bağımsız siyasi eyleminin bir ifadesi olarak, bütün halkın demokratik iktidarına giden mücadeleye önderlik edecek, faşizme ve emperyalizme karşı mücadeleyi zafere ulaştıracak, emekçi sınıfların mücadelesini her türlü koşul altında sürdürecektir olan devrimci bir partinin yaratılmasıdır. Bu görev, içinde bulunduğumuz somut koşullarda, bütün diğer görevlerin çözümü için çözülmesi zorunlu olan halkadır. İçinde bulunduğumuz tüm pratik-siyasi sorunların esas çözümlerinin zorunlu ön koşuludur. Bu yüzden (ve bu anlamda) bu görev diğer tüm devrimci faaliyetlerin kendisine tabi olmak zorunda olduğu acil-temel siyasi görev halkasıdır.

Bugün her devrimci, işçi olsun, öğretmen olsun, öğrenci olsun, istisnasız bütün bilinçli devrimciler, pratikte yaptıkları bütün çalışmaların doğruluğunu bu temel göreve hizmet etme; proletaryanın bağımsız siyasetini belirleme, devrimci bir teorik temel üzerinde yükselcek olan siyasi pratiği, devrimci bir partinin inşası doğrultusunda yükseltme açısından değerlendirme durumundadır.

Evet, Lenin'in dediği gibi, "birlik gerçekten büyük bir dava ve büyük bir şiar"dır bugün...

2- NASIL BİR PARTİ: DEVRİM, ÖRGÜT VE ÇALIŞMA TARZI

Marksizm-Leninizm bize işçi sınıfının mücadelesinin başarıya ulaşabilmesi için Marksist-Leninist bir partinin zorunluluğunu öğretiyor. Partisiz proletarya devrimi mümkün değildir. Parti proletaryanın iktidarı alma mücadelesinin en yoğunlaşmış organizasyonudur.

Leninist bir anlayışla örgütlenmiş, proletaryanın iktidar mücadelesini başarıya ulaştırabilecek savaşçı bir parti nasıl yaratılacaktır? Ülkemizde nasıl bir parti devrimi başarıya ulaştırabilir? Devrimci Hareketimizin geçmiş dersleri bize neleri göstermektedir?

Devrimci bir parti anlayışına somut koşulların; ülkenin tarihi-iktisadi-siyasi koşullarının ve sınıf ilişkilerinin doğru bir analizinden ulaşılabilir. Belirli tarihi şartlarda sınıf mücadelesinin nesnel koşulları devrim, çalışma tarzı ve örgüt anlayışını koşullandırır, belirler.

Bu bakımdan her tarihi dönem için farklı iktisadi-siyasi yapılarıdaki tüm ülkelerde geçerli bir parti modeli, biçimi yoktur. Örgüt biçimi çalışma tarzı ve devrim biçimine zorunlu olarak bağlıdır.

Genellikle bolşevik partisinin örgütlenme anlayışı evrenselleştirilir ve klasik bir parti tipi olarak kabul edilir. Bu anlayış sorunu diyalektiğe aykırı bir biçimde ele alıştan kaynaklanmaktadır. Somut koşulların marksist bir tahlili yapılmaksızın ve doğru bir mücadele ve devrim anlayışını ortaya çıkarmaksızın parti biçimine ilişkin sorunları çözmek ve proletarya partisinin yaratılması mücadelesinin başarıya ulaştırmak olanaksızdır.

Önümüzdeki süreçte (ki bunu özel olarak partileşme süreci olarak ifade etmek hatalı olmayacaktır.) devrimci mücadeleyi (devrimi) başarıya ulaştırabilecek bir partinin yaratılabilmesi, bu konuda geçmiş hareketin devrimci deneylerini ve derslerini doğru bir şekilde özümleyebilmekten geçmektedir. Bu ise THKP-C hareketinin sağlıklı bir inceleme ve eleştirisinin yapılmasını içerir.

Bize göre geçmişin ele alınışındaki temel yöntem de bu olmalıdır: Bu günkü görevlerimiz açısından bu devrimci pratik hangi dersleri ortaya çıkarmıştır? Geçmiş, teorisi ve pratiği ile ele alınarak ayrıntılı bir şekilde incelenmelidir. Yoksa Kemalizm sorunuydu, şuydu buydu diyerek geçmiş üzerine köfürlere ya da methiyelere dözülmekle bir şey elde edilemez.

Biz, burada, partileşme süreci ile ilgili görüşlerimizi ayrıntılı bir şekilde açıklamaya geçmeden önce bu konu ile ilgili (geçmiş tartışmaları ile ilgili) bir-iki temel soruna değinerek geçmişe yaklaşım konusunda genel bir bakış açısı ortaya koymaya çalışacağız.

3-BUGÜNÜN GÖREVLERİ AÇISINDAN GEÇMİŞİN GENEL BİR DEĞERLENDİRMESİ ve BAZI TEORİK SORUNLAR.

THKP hareketinin yenilgisi bir bakıma onun "silahlı mücadelenin (silahlı devrimin) başarıya ulaşabilmesi için Marksist-Leninist bir parti tarafından yönetilmesi, mücadelenin sınıf mücadelesinin bütün alanlarında ve tüm mücadele yöntemlerini kullanarak (elbette silahlı mücadele temel alınarak) mücadele etmesinin zorunluluğuna" ilişkin teorik görüşlerin kanıtlanması olmuştur denilebilir.

Zira, bize göre yenilgi bu anlayışın uygulanmasındaki başarısızlıkları içeren bir muhteva taşımaktadır. Şu veya bu sebeple böyle bir bütünlüğün sağlanılamaması veya sonuç olarak ortadan kalkmasının bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır.

-Parti ve Mücadele Anlayışı

Genellikle THKP-C'nin yalın bir silahlı mücadele, sınıf savaşını sadece gerilla savaşı olarak gören bir teorik anlayışa sahip olduğu ileri sürülür ve bu yorumla THKP-C'nin teorik görüşleri gerilla fokoculuğuna indirgenerek eleştirilir.

Oysa İhtilalin Yolu başlıklı bildiri bu konuda açık bir tavır taşımaktadır. "Partimiz sınıf mücadelesini dergi çıkarmak ve yasal hareketleri organize etmek şeklinde gören bütün sağ, pasifist eğilim ve gruplara karşı olduğu gibi sınıf savaşını sadece gerilla savaşı şeklinden ibaret gören "sol" fokocu eğilim ve gruplara da karşıdır."

Gerilla fokoculuğu herşeyden önce mücadelenin Marksist-Leninist bir parti aracılığı ile sürdürülmesi zorunluluğunu reddeder. Partinin silahlı mücadele içinden çıkacağını ileri sürerken sadece Leninizmin bu en temel ilkesini reddetmekle kalmamakta, partiye ait mücadelenin bütünselliğine ilişkin fonksiyonları da reddetmektedir. Parti işçi sınıfının ideolojik-ekonomik-demokratik ve politik alanlardaki mücadelelerinin (politik mücadele temelinde) ve politik mücadelenin çeşitli biçimlerinin birbiri ile uyumlu

(diyalektik bir bütünsellik içinde) yürütülmesinin organizasyonudur da. İşte partinin reddi bu bütünsel fonksiyonları reddeden bir anlam ifade etmektedir. Oysa "dünya devrimci pratiği" soldaki bütün sapmaların sınıf mücadelesinin üç cephesinin bir veya iki kesimini ihmal etmek ve önemsemekten geçtiğini göstermektedir." (Aynı yerden)

Bu konu ile ilgili olarak Hüseyin İnan'ın "Türkiye Devriminin Yolu" isimli yazısının THKP-C hareketinin eleştirisi ile ilgili şu bölümünü görmek faydalı olacaktır. Burada H. İnan şöyle diyor:

"...Bolşevik partisinin çalışma tarzını ve politikasını yurdumuz şartlarında politik bir görüş olarak uygulamak, mücadelenin başından oportünizmin batağına saplanmaktır.

Son zamanlarda, böyle bir parti anlayışı şehir gerillası ile birleştirilerek (abç) halk savaşı teorisi çıkartılmıştır.(....) Şehir gerillasını bu şekilde hatalı bir parti anlayışı ile bütünleştirerek politik çizgi haline getirilmesi politik mücadelede farklı iki ideolojinin örgütsel ittifak içine girmesidir. Ve bu görüşün ışığında verilecek mücadele içinde daima iki ideolojinin hakim olacağına bağlıdır. Parçalanma ise eşikteki tehliktir."

THKP-C hareketi içindeki ilk büyük bölünmenin su yüzüne çıktığı bir dönemde kaleme alınan bu yazıda "bolşevik parti anlayışı ile gerillacılığın birleştirilmesi" olarak ifade edilen şey farklı alanlardaki mücadelenin ve barışçıl olan ve olmayan mücadelenin birlikte yürütülmesidir. İki farklı ideolojinin birarada bulunması olarak görülerek reddedilen parti anlayışı açık bir şekilde görülebileceği gibi Marksist-Leninist bir partinin temel fonksiyonlarından bir tanesine aittir.

Bu şekilde, partiyi ve onun çeşitli mücadele alanlarındaki birleşik siyasi eylemini reddeden "sol" anlayış gerçekte kendiliğindenci bir mücadele anlayışına tekabül eder. Yığınlar silahlı eylemleri görerek-kendiliğinden-harekete geçeceklerdir! Devrimcilerin sadece silahlı eylemler yürütmeleri yeterlidir! Dünya devrimci hareketlerinin pratiği bize sağı olsun "sol" olsun bütün kendiliğindenci görüşlerin

yanlışlığını kanıtlamaktadır. Partinin öncünün eylemi ile yığınların hareketleri arasındaki bağıntıyı sağlayan olağanüstü önemdeki rolü reddedildikten sonra öncünün silahlı eylemlerinin başarıya ulaşması olanaksız bir hale dönüşmektedir. Öncünün eylemi ile kitleler arasındaki bağın reddedilmesi bağlantı kayışları kopmuş bir motorun kendi kendine çalışması gibi bir durum doğurur. Üstelik (sınıflar mücadelesi söz konusu olduğunda) motorun dönmesini sağlayan gücün geldiği kaynak da kitlelerden başka bir şey olamaz. Bu yüzden motor kendi kendine dönmeye de devam etmeyecek, bir süre sonra duracaktır. "sol" kendiliğindencilik yerini bu suretle sağ kendiliğindencilığe, ekonomizme terkedecektir.

Görüldüğü gibi bu konu gerçekte devrimci mücadelenin devamlılığının sağlanması konusu ile de ilgilidir. Parti bu bakımdan öncünün kitlelerle üye alışverişini sağlamak ve giderek genişleyen ve yaygınlaşan bir şekilde yığınların mücadelesini örgütleyecek bir yapılanışa sahip olmalıdır.

THKP-C pratiği bu açıdan irdelendiğinde bu konuda uygulamada bütünsel bir olumluluk gösterdiğini söylemek mümkün değildir. İlk parti içi ayrılık sırasında görüş ayrılıkları ile ilgili olarak M. Aktolga tarafından kaleme alınan metinde bu konuya ilişkin şu satırlar dikkat çekicidir. "Denilir ki 'işte, partide var, cephe de var' çok yönlü çalışma deyip görev bölümü de yaptık. Yalnız bazıları görevlerini yaptılar, bazıları da yapmadılar... Numara yapmaya hiç gerek yoktur. O halter hep beraber yenmiştir. (Altını Aktolga çizmiş) Parti de cephe de çok yönlü çalışma da Narodnizmi gizlemeye yarayan maskeler olmuşlardır." Burada Aktolga kendilerine yöneltilen çok yönlü çalışma içindeki görevlerini yerine getirmediklerine ilişkin suçlamaya karşı kendini savunmaya çalışırken parti çizgisini suçluyor. Biz burada bu suçlama ve savunmayı bir yana bırakalım. Burada önemli olan iki nokta sözkonusudur. Bunlardan birincisi, partinin çok yönlü çalışmanın gerekliliğine ilişkin anlayışının kanıtlanmasıdır. Bunun yanında ikinci olarak, parti pratiği içinde çok yönlü görevlerin bir kısmının yerine getirilmemiş

olması durumunun tesbitidir.

Gerçekten de farklı alanlardaki çalışmaların diyalektik, bütünsel bir organizasyonuna, birbirini tamamlayan bir uyumluluğa henüz ulaşılabilmiş değildi. Farklı alanlardaki çalışmaların yarattığı zorunlu yaklaşım farklılıkları (ki her alanda o alanın özelliklerinden gelen "farklı" eğilimlerin bulunması kaçınılmaz bir şeydir. Bu gibi farklılaşmalar temelden farklı kavrayışlara, farklı ideolojik temellere dönüşmedikçe bir parti içinde doğal olarak karşılanılmalı ve hatta parti içinde gerekli bir fikir çeşitliliği olarak bir sağlık işareti olarak değerlendirilmelidir.) evet, farklı yaklaşımların giderek büyüüp farklı ideolojik temellere oturması önlenememiştir.

Ötesi, böyle bir durumda parti yapılanmasında önemli zaafklar varken açık ve yoğun bir baskı döneminin içine girildi. Kazanılmış mevzilerin savaşız terkedilmemesi ve bu gibi başlıca politik sebeplerle 12 Martın kanlı saldırganlığına karşı savaşmak zorunda kalındı. Oligarşinin ülkemiz tarihinin belki en büyük takibi koşullarında bölünmeye uğranarak örgütün baştaki bütünlüğü kayboldu. Bu nokta yenilginin ortaya çıktığı noktadır.

-Bazı Teorik Sorunlar

Öte yandan yine THKP-C hareketinin her koşulda, sürekli ve düz bir mücadele mantığına sahip olduğu görüşleri de ileri sürülür.

Kimilerince geçmişi kolayca reddedebilmenin (ve de reddettirebilmenin!) bir yolu olarak görülen bu yaklaşımlarda genellikle "evrim ve devrim aşamalarının içiçe geçmesi" ve "öncü savaş" gibi kavramlardan hareket edilir. Bu yolla THKP-C hareketinin görüşleri "hiçbir hazırlık kabul etmeyen, koşulları gözönünde bulundurmayan, sürekli devrim aşamasında bulunduğu iddiasında olan bir anlayışa" tekabül ettirilir. "Bu durumda da bir araya gelen her 3-5 kişi öncü savaşına başlamalıdır. "Parti"de "mücadeleden kaçmanın" bir mazereti olarak ileri sürülemez! Çünkü geçmişte de zaten 3-5 kişi bir araya gelip biz partiyiz demiştik!" Bu suretle

geçmişin mantığı oksijen olmadan ozon yapmaya kalkmaya (yada ısıtmadan su kaynatmaya!) indirgendikten sonra artık onu reddetmek hem çok kolay hem de gönül rahatlığı içinde (diyalektik olarak) yapılabilir bir iş haline gelmektedir!

Tabii ki geçmişi tümden reddetmeyi kafasına koymuş kişiler için yapılacak birşey yoktur. Ne varki bu tür iddialar ve genel inkarcı yaklaşımlar kendi karşısında reaksiyoner bir şekilde geçmişin böyle bir karikatürünü savunma eğilimlerini de yaratmaktadır. Geçmiş hareketin teorik görüşlerinin kavranılışının yüzeysel ve yetersiz kalması çoğu zaman "sloganlar" ve "kavramlar" seviyesinde kalması, bu tür eğilimlerin önem kazanmasına zemin hazırlamaktadır. Teorik yetersizlik tarafından beslenen bu eğilim giderek devrimci teoriye ait kavramların fetişleştirilerek adeta herşeyi açıklayan sihirli formüller halinde görülmesine neden olurken, pratikte **bugünün siyasi görevlerine** karşı bir kayıtsızlık ve ihmalkarlık olarak belirmektedir.

İşte gerek bir kavram kargaşası yaratarak, bulanıklık yaratarak geçmişin inkarı eğilimini geliştirmeye çalışanların gerekse bir kavram fetişizmi içinde güya geçmiş savunuların da ortak çıkış noktasından bir tanesi bu THKP-C hareketinin her koşulda sürekli ve düz bir mücadele mantığına sahip olduğu iddiasıdır. Bu yoruma göre evrim ve devrim aşaması içiçe geçmiştir demek, sürekli devrim aşamasında olduğumuzu ileri sürmek, her koşulda tek düze silahlı mücadele sürdürmek demektir.

Hemen böyle bir düşünce tarzının kabul edilemeyeceğini belirtelim.

Bu konu ile ilgili olarak parti sorununu (yukarda ele aldığımız için) bir tarafa bırakalım. Buna ilave olarak THKP-C hareketinin içinde bulunulan koşullar ne olursa olsun değişmeyen düz bir mücadele anlayışına sahip olduğu kabul edilemez. Böyle bir anlayış kabul edilemez.

Mahir Çayan Kesintisiz II-III diye tanınan son yazısında şöyle diyor:

"Artık 1961-70 döneminin sınırlı demokratik ortamı tarihe karışmış nisbi denge bozulmuştur. (Burada kastedilen

orta burjuvazi ile oligarşi arasındaki "denge"dir. D.Y.) Emperyalist işgalin ve istismarın Türk ordusu aracılığıyla sürdürüldüğü, ekonomik ve demokratik amaçlı her çeşit kıpırdamanın terörle susturulduğu bir ülke haline gelmiştir Türkiye.

Bundan böyle, bütün legal yolların tıkanmasından emekçi kitlelere karşı tenkil politikasının en gaddar bir şekilde sürdürülmesinden dolayı, kitlelerle diyalog kurmanın ve onları devrim safılarına çekmenin temel mücadele biçimi silahlı propagandadır." (abç)

Mahir Çayan'ın yazılarındaki dipnotları, geçmiş değerlendirilmek için temel çıkış noktası alan, felsefe lügatlarına dayanarak geçmişe "diyalektik eleştiriler" düzen usulsüz alıntı uzmanlarının gözlerinden kaçan (!) bu iki paragraf gerçekte geçmişin her türden tahrifatçısını apaçık ortaya çıkarırken, konunun nasıl bir çerçeveye içinde ele alınması gerektiğini de ortaya koyan bir muhteva taşımaktadır.

Öncelikle ifade etmeliyiz ki, "evrim ve devrim aşamalarının içiçe geçmesi" şeklinde ifade edilen tahlil sürekli devrim aşaması olarak anlaşılabilir. (Öyle olsa idi zaten ülkemizde sürekli devrim aşamasında bulunduğu belirtilir ayrıca bir de içiçe geçmeden söz edilemezdi.)

Bu konuyu biraz daha yakından inceleyelim.

-Evrim-devrim aşamaları ve devrim anlayışı:

Evrim ve devrim aşaması kavramları devrim anlayışına ve mücadele tarzına ilişkin, proleteryanın siyasi iktidarı ele geçirme mücadelesine ilişkin kavramlardır. Bu anlamda evrim ve devrim aşamasının içiçe geçtiği söylenirken veya, kapitalist-metropol ülkelerdeki gibi bıçakla kesmiş gibi birbirinden ayırlamayacağı ifade edilirken her şeyden önce emperyalist-kapitalist ülkelerle emperyalizmin hegemonyası altındaki ülkelerdeki devrim süreçlerinin farklı oluşları ve bu yüzden bunların her birinin farklı aşamalara ayrılması sözkonusu edilir.

"Emperyalizmin işgali altındaki ülkelerde evrim ve

devrim aşamaları bu şekilde bıçak gibi birbirinden ayrılamazlar, bu aşamalar birbirinin içine girmiştir." (İhtilalin Yolu başlıklı bildiri)

Kapitalizmin iç dinamiklerle geliştiği ülkelerde siyasi iktidarın ele geçirilmesinin yolu, bir sıra ekonomik-sosyal ve siyasal nedenlerden ötürü ülke çapındaki ayaklanmalara bağlıdır. Ayaklanma koşullarının oluşturulması süreci (ki "barış" dönemlerine tekabül eden busüreçoldukça uzundur) evrim aşaması olarak ifade edilir. Buna karşılık siyasi iktidarın ele geçirilmesi için ayaklanma durumuna da devrim aşaması adı verilir. Bu iki aşama farklı toplumsal süreçlere (toplumsal hareketin farklı özellikler gösterdiği süreçlere) tekabül ederler ki, bunun objektif (maddi) temeli birinde (evrim aşamasında) ekonominin işleyişinin nisbi bir istikrar ve gelişme göstermesi, diğerinde ise (devrim aşamasında) ekonomik bakımdan bir kriz döneminin sözkonusu olmasıdır. (Buna rağmen ekonomik olmayan nedenlerle de devrimci bir durumun ortaya çıkması mümkündür). Devrim durumları toplumların alt yapısından üst yapısına kadar (ekonomisinden, sosyal-siyasal-kültürel ilişkiler bakımından) tam bir alt üst oluş içinde bulunduğu dönemlere tekabül ederler.

İşte ayaklanmanın (yığınların siyasi eyleminin en üst biçimlerine çekilebilmesi ve siyasi iktidarın ele geçirilmesinin) koşullarının oluştuğu devrim durumları ile bu koşulların oluşmadığı durumlarda toplumsal hareketin bu biçimlerine uyumlu olarak devrim süreci de evrim ve devrim aşamalarına ayrılarak incelenir. Proletarya partisinin görevleri ve buna bağlı olarak mücadele anlayışları bu iki aşamada farklılıklar gösterir.

Buna karşılık emperyalizmin işgali altındaki sömürge ve yarı sömürge ülkelerde toplumsal hareket bundan çok daha farklı özellikler gösterir. Emperyalizmin işgali nedeniyle toplum alt yapısından üst yapısına kadar sürekli bir alt-üst oluş içindedir. Emperyalizmin hegemonyası altındaki ülkelerde devrim halk savaşı ile gerçekleşir. Nisbi bir barış koşullarındaki uzun bir hazırlıktan sonra ülke çapındaki bir ayaklanma yerine, proletarya partisinin daha başlangıçtan

İtibaren savaşmak zorunda bırakıldığı çok daha farklı aşamalardan geçen bir süreç sözkonusudur. Halk savaşı süreçleri emperyalist-kapitalist ülkelerdeki devrim süreçlerindeki gibi bir evrim ve devrim aşamalarına ayrılamazlar.

Emperyalist-kapitalist ülkelerde devrim aşaması için gerekli objektif koşullar, emperyalizmin işgali altındaki ülkelerde emperyalist işgal tarafından oluşturulmaktadır. Diğer bir ifade ile Lenin'in tanımladığı şekilde bir milli kriz nasıl genel ayaklanmanın objektif koşullarını yaratıyorsa, emperyalizmin işgali de halk savaşının (ve de silahlı mücadelenin) objektif koşullarını oluşturmaktadır.

Emperyalist-kapitalist ülkelerde devrimin objektif koşulları içsel dinamiğin işleyişi ile ortaya çıkmaktadır. Toplumun içsel dinamiği toplumsal hareketin belirleyici unsurudur. Buna karşılık emperyalist işgal toplumun içsel dinamiğini saptırmakta, toplumda ekonomik, sosyal siyasal alanlarda (alt yapısından üst yapısına kadar) bir çalkantı içine girilmesine neden olmakta yığınların devrim safhalarına çekilebilmesinin objektif koşullarını yaratmaktadır.

Bunun yanında emperyalist-kapitalist ülkelerde devrim (genel ayaklanma) aşamasında olunabilmesi için gerekli olan subjektif koşullarla emperyalizmin işgali altındaki ülkelerde halk savaşının başlaması için gerekli subjektif koşullar da aynı biçimde başka başkadır.

İşte bu yüzden, emperyalizmin işgali altındaki ülkelerde halk savaşının başlaması için (emperyalist-kapitalist ülkelerdeki gibi) genel ayaklanma koşullarının aranması sözkonusu olamaz. Zira bu iki durumun özellikleri başka başkadır.

İşte, "evrim ve devrim aşamalarının, emperyalizmin işgali altındaki ülkelerde, (emperyalist-kapitalist ülkelerde olduğu gibi) birbirinden (bıçakla kesilmiş gibi) ayrılamıyacağı, bu iki aşamanın iç içe geçtiği" şeklindeki formülasyonun anlatmak istediği şey de tamamen bundan ibarettir.

Mao bu durumu şu şekilde açıklamaktadır.

"İçerde burjuva demokrasisini (feodalizmi değil)

uygulayan kapitalist ülkeler faşist değillerse, ya da savaş halinde bulunmuyorlarsa: ...Proletarya partilerinin ödevi işçileri eğitmek, ve uzun bir legal mücadele ile kuvvetlenmek ve böylece kapitalizmin kesin yıkımına hazırlanmaktır... Savaşmak istedikleri bir savaş varsa o da hazırlandıkları iç savaştır. Ama bu isyan ve savaş burjuvazi gerçekten aciz kalıncaya kadar, proletaryanın çoğunluğu silaha sanlıp, dövüşmeye azmedinceye kadar başlatılmamalıdır. Ve böyle bir isyanı ve savaşı başlatma zamanı gelince, atılacak ilk adım şehirleri işgal etmek ve sonra kırsal bölgelere doğru ilerlemektir. Bütün bunlar kapitalist ülkelerin komünist partileri tarafından yapılmaktadır ve Rusya'da Ekim devrimi ile doğrulukları sınanmıştır. Ama Çin farklıdır. Çin'in ayırıcı özellikleri bağımsız ve demokratik olmaması, ama yarı-sömürge, yarı feodal olması, yani içerde demokrasinin bulunmaması....Emperyalizmden baskı görmesidir.. Temelde komünist partisinin buradaki ödevi, isyan ve savaşı başlatmadan önce uzun bir legal mücadele döneminden geçmek değildir. Önce şehirleri ele geçirmek ve sonra kırsal bölgeler işgal etmek değildir..Çin'de savaş mücadelenin temel şekli ve ordu örgütleri ve yığın mücadeleleri gibi öbür şekiller de önemlidir. Ama onların amacı savaşa hizmet etmektir..Çin'de proletarya partisinin temel ödevi, partinin hemen hemen başlangıcından beri karşı karşıya kaldığı ödevi...silahlı mücadeleler örgütlemektir." (abç) (Mao Ze Dung, Askerî Yazılar, sh. 353)

Ama, bu tahlilin, halk savaşının başlatılabilmesi için subjektif şartların elverişliliğinin aranmayacağı, koşulların hesaba katılmayacağı bir hesapsızlık mantığına eş tutulması tamamen saçmadır.

Elbette ki, mücadelenin başarıya ulaşılabilmesi için yürütülecek mücadelenin ülkedeki mevcut duruma, sınıf

İlişkilerine, devrim ve karşı devrim güçlerinin içinde bulunduğu somut duruma uygun olması gerekir. Bir başka ifade ile her durumda yürütülen mücadelenin biçimi mevcut sosyal, siyasal, psikolojik ve askeri v.b. koşullara uygun bir biçimde belirlenir.

“Evrım ve devrim aşamasının içiçe geçmesi” kavramından hareketle hesapsızlık ve keyfilik üzerinde kurulmuş düz ve anti diyalektik bir mücadele anlayışına varılamaz. Böylesi her şeyden önce halk savaşının uzun, inişli çıkışlı ve dolambaçlı bir yol olmasındaki temel politik perspektifin inkarı demek olurdu.

Bu durum emperyalizmin III. bunalım döneminin emperyalist işgalin gizli bir niteliğe büründüğü yeni sömürge ülkelerde çok daha grift (karmaşık) bir görünüm kazanmıştır.

Kapitalizmin yukardan aşağı bir biçimde de olsa gelişme göstermesi ve emperyalist işgalin gizli bir niteliğe bürünmesi önemli gelişmeler ortaya çıkarmıştır.

Kısaca özetlemek gerekirse; 1-Hafif ve orta sanayii dallarında meydana gelen montaja dayalı sanayileşme sonucu, işçi sınıfı gelişmiş ve devrimdeki önemi artmıştır. 2-Kapitalizmin nisbi gelişiminin bir sonucu olarak feodalizmin belirli ölçüde tasfiyeye uğraması (gerilemesi) ve toprak sorununun bir ölçüde çözüme uğraması nedeniyle demokratik devrim programı belirli bir daralmaya uğramıştır. 3-Merkezi otoritenin güçlenmesi ve tarımda pazar ekonomisinin gelişmesinin sonucu olarak kırların emperyalizmin yumuşak karnı olması durumunda da, eskiye oranla bir gerileme ve buna karşılık da şehirlerin ve işçi sınıfının rolünde görece olarak bir artış meydana gelmiştir. 4-Emperyalist işgalin gizlenmesi sonucu eski sömürge ülkelerde toplumdaki işgalci düşmana karşı olan tepki

pasifize edilmiştir. 5-Ülke devrimci iç savaş aşamasındadır.

Bu gibi değişimler toplumun kendi içsel dinamiği içindeki bir gelişmeye yöneldiği şeklinde bir **görüntü** yaratmaktadır. Bu değişim ve gelişmeler bu yüzden yeni sömürge ülkelerde, içsel dinamikle gelişmiş bağımsız kapitalist-emperyalist ülkelere uygun çözümlerlerin gündeme getirilmesine neden olmaktadır.

Evrım ve devrim sorununu "diyalektik" olarak tartışanların çoğunlukla varıp dayandıkları nokta da burasıdır. Bu tür tartışmalar sonunda üstü örtülü ya da dolaylı olarak, uzun bir "barışçıl" hazırlık aşaması sonundadır genel ayaklanma fikrinin savunmasına varılmaktadır. (4)

Emperyalizmin III. bunalım döneminde ortaya çıkan gelişmeler sonucu olarak ülkemiz devriminin muhtevasında ve yolunda eski sömürge ve yarı sömürge ülkelerden farklılıklar göstereceğine kuşku yoktur. Buna bağlı olarak Çin ve Vietnam'daki gibi klasik bir halk savaşı modelinin de ülkemizde aynen önerilemeyeceğine kuşku yoktur. (THKP-C'nin teorik ve siyasi doğrultusunun en önemli yanı da ülkemiz devriminin sorunlarını Çin ve Sovyet devrimlerinin kalıplarına çakılıp kalan dogmatik yaklaşımlardan farklı olarak bu objekt-somut gelişmeler doğrultusunda ele almasıdır)

Ancak, söz konusu gelişmelerden kalkılarak ülkemizin bağımsız-kapitalist bir ülke olarak değerlendirilmesi ve ülkemiz devriminin "sovyetik model" çerçevesi içinde ele alınması ve metropol ülkelerle bizim gibi emperyalizmin işgali altındaki ülkeler arasındaki öze ilişkin ayırım çizgisinin reddedilmesi büyük bir hataya götürür.

Yeni sömürge ülkelerde toplumsal süreç yine emperyalist-kapitalist metropollerden son derece önemli nitelik farklılıkları gösterir.

Uluslararası tekellerle bütünleşmiş, ona göre şekillenmiş ekonomi devamlı bir kriz içindedir. Pazar, finansman,

ara mal ve ham madde ihtiyaçları sürekli gündemdedir. Gizli de olsa emperyalizmin hegemonyası nedeniyle toplum kendi içsel dinamiği içinde gelişmemektedir.

Dışa bağımlı, emperyalizmin bir uzantısı durumundaki yerli tekelci burjuvazinin yönlendiricisi olduğu hakim sınıflar iktidarının temellerinin zayıf olması, onların sürekli bir terör ve baskı politikasına ihtiyaç duymalarına neden olmaktadır. Ülke olgunlaşmamış bir milli kriz içindedir.

Özetle ifade etmek gerekirse yeni sömürge ülkelerde (ve ülkemizde) gözlenen değişimler emperyalist işgal durumu açısından **özünde** bir değişme yaratmamaktadır. Gizli işgal durumu ve açık işgal durumu (sömürge durumu ile yeni sömürge durumu) ortaya çıkardıkları sonuçlar bakımından aynı olmamakla birlikte bu farklılık yeni sömürge ülkelerin, bağımsız-kapitalist ülkelerden farklı bir süreç içinde bulunmaları durumunu ortadan kaldırmamaktadır.

"Evrim ve devrim aşamalarının içiçe geçmiş olması **ifadesi**" çarpıtılarak çeşitli biçimlerde karmakarışık edilmektedir. Kavram tartışmasından öte bir anlam taşımayan bu yöntemlerle ülkemiz devriminin sorunlarının çözümlenmesi bir yana, kavram kargaşasından ve bizantinizm'den bir adım öteye gitmek mümkün değildir. Böyle bir kavram karışıklığı ya da kavram fetişizmi ile (ki ikisi de aynı kapıya çıkıyor) evrim ve devrim aşamasının içiçe geçtiği şeklinde ifade edilen tahlil sürekli devrim durumunun varlığı şeklinde yorumlanabiliyor. Bu biçimde bir yorumla silahlı mücadelesinin yürütülmesi için herhangi bir "asgari örgütlenme" parti yerine geçirilerek (adı ister parti olsun ister olmasın) ve böyle bir "asgari örgütlenme" silahlı mücadeleyi yürütmek için yeterli bir koşul sayılarak **her durumda** (sürgit) silahlı mücadele yürütmek düşüncesi kabul edilemez. Parti, çok yönlü mücadelenin organizasyonu olması yanında, ülkedeki sınıflar mücadelesinin somut koşullarına, mevcut iç ve dış politik duruma uyarlı bir biçimde politik mücadele taktiklerinin uygulanmasını gündeme getirir. Bu anlamda sınıflar mücadelesinin düz bir hat, tek bir çizgi üzerine

gelişmeyeceğini, hangi koşullarda hangi mücadele taktiklerinin uygulanmasının gerekeceğini ise ancak partinin değerlendirebileceğini belirtelim.

Emperyalizmin üçüncü bunalım döneminin gelişmelerinin önemli ölçüde yansıdığı, bu döneme has iç gelişmeler sonucu yeni gelişmelerin geliştiği emperyalizmin gizli işgali altındaki ülkemizde oldukça karmaşık (girift) bir yapıya bürünen sınıflar mücadelesi düz bir hat üzerinde gelişmeyecektir. Oldukça inişli, çıkışlı, geri dönüşleri ve tekrar ileri doğru sıçramaları ihtivâ eden, dolambaçlı bir rota izleyecektir. Çok daha karmaşık bir muhtevaya bürünen devrim mücadelesinde uygulanılacak taktikler ise kimsenin keyfine göre tesbit edilmeyecektir. Mevcut koşulların değerlendirilmesi ve ona uyarlı tahlillerin uygulanmasını herhangi bir keyfiliğe, tesadüfiliğe tabi olmaktan çıkaracak olan şey de (bu güç görevi yerine getirmek de) sağlam bir Marksist-Leninist temele ve doğru-devrimci bir siyasi çizgiye sahip proletarya partisinden başka birşey olamaz.

Özetle:Farklı alanlardaki mücadelelerin, farklı mücadele biçimlerinin birlikte yürütülmesinin, mücadelenin devamlılığının ve devrimi başarıya ulaştırabilecek bir siyasi çizgi üzerinde mücadelenin geliştirilebilmesinin bir gereği ve ifadesi olarak örgütlenmiş bir Marksist-Leninist parti: Bütün bir geçmişin ve bir devrimci yenilginin en özlü dersleri bu noktada toplanmaktadır. Kuşku yoktur ki gelecek geçmişin tekrar etmeyecek, geçmişin hata ve sevaplarının üstünde yükselecektir.

4-PARTİ VE KÜRT MESELESİ

Bugün ülkemizde ulusal sorun **çözülmemiştir**. Özellikle Kürt sorunu ülkemiz devriminin temel sorunlarından bir tanesidir. Kürt sorunu bugünkü aşamada örgütlenme anlayışı bakımından da önemli bir yer tutmaktadır.

THKP-C hareketinin bu konudaki görüşleri şu şekilde özetlenmişti " Her şart altında, her zaman meseleyi misak-ı millî sınırları içinde ele almak gerekir, veya Kürt emekçi

halkının çıkarlarıyla bağdaşan tek çözüm yolu ayrılma hakkının kullanılmasıdır.' diyen görüşler yanlıştır. Bu görüşlerin sahipleri her iki tarafın burjuva ve küçük burjuva milliyetçi unsurlarıdır. Oysa devrimci proletarya meseleyi diyalektik bir tarzda ele alır. Yani U.K.T.H.'nin öngördüğü **ayrılma, özerklik, federasyon v.s. çözüm yollarının** hangi şartlar altında ve ne zaman geçerli olabileceğini açıkça ortaya koyar." (ASD'ye açık mektup)

Bu yaklaşım gerçekte genelinde doğru bir nitelik taşır. Ne varki bu genel yaklaşım ülkemiz koşullarına uygun bir ulusal sorun programı ortaya koyulmadığı için doğru olarak kabul edilemez. Bu eksiklik ezen ulus şövenizmine karşı ajitasyon-propagandanın ihmali ile birlikte ele alındığında geçmişin bu yönden eleştirilme gereği ortadadır.

Günümüzde, ulusal sorun o günkü boyutlarından daha farklı ve daha geniş bir çerçeve içinde tartışılmaktadır. Bu sorunun doğru çözümü şüphesizdir ki M-L ilkeler ışığında ülkemiz koşullarının ve Kürdistan'ın somut analizinin yapılmasıyla ve konunun bütünsel bir değerlendirilmesi ile mümkündür. **Proletarya partisinin ulusal sorun konusunda U.K.T.H.'nin marksist-leninist kavranılışı doğrultusunda somut bir program ortaya koyması zorunludur.** Ulusal sorun konusunda izlenecek politikanın doğruluğu proletarya partisi ve ülkemiz devrimi açısından büyük bir önem taşımaktadır.

Ulusal sorun konusuna doğru yaklaşımın temel koşulu Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının kayıtsız şartsız tanınmasıdır. Bu hak Kürt halkının isterse bağımsız bir devlet olarak örgütlenme hakkı demektir.

Biz bugünkü koşullar altında böyle bir **çözümü** önermiyor, Kürt ve Türk halklarının oligarşik diktatörlüğe ve emperyalizme karşı ortak bir kurtuluş mücadelesi vermelerini Kürt ve Türk proletaryasının ortak örgütlenmesini, ve her iki halkın özgür ve eşit temellerdeki gönüllü birlikteliğini savunuyoruz. Böyle bir birliğin temel koşulu ise Kürt halkının kayıtsız şartsız bir kendi kaderini tayin özgürlüğüne

sahip olmasıdır. Bu özgürlüğü savunmadan, birlik çağrıları oligarşinin şoven baskı siyasetinin gölgesinden kurtulamaz. Halkların birliği, halkların özgürlüğünden geçer.

Ayrıca bugünkü koşullar altında da Kürt halkının ayrılma hakkını kullanma doğrultusunda gerçekleştireceği demokratik muhtevalı bir mücadele karşısında devrimci tavır böyle bir mücadelenin desteklenmesinden başka birşey olamaz. Yeter ki böyle bir hareket emperyalizmin güdümünde, ayrılıkçı ve gerici bir muhtevaya sahip olmasın. Böyle bir durumda dahi, devrimciler böyle bir hareketi desteklemeseler bile, bu durumda ortaya çıkacak olan şoven tenkil politikasına karşı çıkmak yine devrimciliğin zorunlu ön koşuludur.

Biz bugünkü koşullarda Kürt ve Türk proletaryasının (diğer azınlık emekçileriyle birlikte) milliyet ayrımını gözetmeyen ortak örgütlenmesini savunuyoruz. Ayrı örgütlenme, ayrı mücadele ve ayrılmayı mutlaklaştıran anlayışlara karşı olduğumuz gibi ortak örgütlenmenin mutlaklaştırılmasına da karşıyız. Somut koşullar tarafından ortaya çıkabilecek bir ayrılma durumunda proletarya örgütlenmesinin ayrılığı da zorunlu bir hale gelebilir.

Bugün ülkemizde ezen ulus şovenizmine karşı mücadele büyük bir önem taşımaktadır. Şoven milli baskı politikası, oligarşinin faşist politikalarının en temel bir unsurudur. Bu nedenle anti-faşist mücadelenin güncelliği gerekçesi ile ezen ulus şovenizmine karşı mücadeleden vazgeçilemez. Faşizme karşı "ittifaklarıparçalamamak için" halkların özgürlüğünü savunmaktan vazgeçilemez. Faşizme karşı mücadele milli zulme karşı mücadeleden ayrılamaz.

V.BÖLÜM

DEVRİMCİ HAREKETİN BİRLİĞİ VE PARTİLEŞME SÜRECİ

Biz bugün bir parti kurmuyoruz. Yukarıda anlattığımız-
törden bir parti, bir takım insanların biraraya gelip "biz parti
kuruyoruz" demeleriyle kurulacak bir şey değildir. Bizim
devrim ve çalışma tarzı anlayışımıza uygun bir partinin
yaratılması uğruna mücadele böyle bir anlayışı reddeder.
Partileşme süreci, sınıflar çatışmasının her alanında işçi
sınıfının bağımsız siyasetini hayata geçirmeye çalışan
bilinçli kadroların örgütlü ve neyi, ne için yaptığını bilen bir
tarzda çalışmalarının ürün olarak tamamlanabilir.

Partileşme sürecini, partinin yaratılması (inşa edilmesi)
için bilinçli bir mücadele süreci olarak kavramak gerekiyor.
Partileşme süreci kendiliğinden karakterli bir gelişme olarak
ele alınamaz. Bu çok önemli bir ayırmadır. Bugün pek çok kişi
kollarını kavuşturup partileşme sürecinin tamamlanmasını
beklemektedir. Veya: parti yok, partinin olmadığı bir yerde
ve zamanda kişiler şu veya bu şekilde düşünmekte, hareket
etmekte özgürdürler gibisinden eğilimler yaygındır.

Partinin yaratılması için mücadele sürecinde, böyle bir "özgürlük" kesinlikle yoktur. Her devrimci böyle bir süreçte üzerine düşenin azamisini yapmaya çalışmalıdır. Herkes kendi üzerine düşen siyasi görevleri yeterince yerine getirdiği oranda bu sürece hizmet edecektir. Bu bakımdan, kadro çalışmasını esas alarak karşı karşıya olunan somut siyasi görevleri yerine getirmek için canla başla çalışmak şiarımız olmalıdır. Unutmamak gerekiyorki bu uğurda görev seçmek, basit iş, zor iş, bana göre olmayan iş ayrımı yapmak bizleri bu önemli görevi gerçekleştirmek için çalışmaktan önemli ölçüde alıkoyar.

Bazılarınca partinin yaratılması bir hiyerarşi oluşturmak şeklinde kavranmaktadır. Bu yanlış bir kavrayıştır. Partileşme olayına yanlış bir noktadan yaklaşmanın ürünüdür. Diyebilirizki bu kavrayış parti sorununu devrim ve çalışma tarzı anlayışından kopuk olarak ele almaktan kaynaklanmaktadır. Soruna böyle bir noktadan (hiyerarşi oluşturmak) yaklaşmak, partileşme sürecinde görevlerimizi tam olarak yerine getirmemizi engelleyebilir.

Bugün için hiyerarşi oluşturmak diye özel bir sorun yoktur. Partileşme sürecinin belirli bir aşamasında tabii ki hiyerarşi oluşturmak diye özel bir görev karşımıza çıkacaktır. Örgüt yapısı anlamındaki ilişkiler dizisini saptamak olan bu hiyerarşik şekillenmeyi tesbit etme işini çözmekte Marksist-Leninistlerin önünde hiçbir zorluk yoktur. Böyle bir noktaya gelindiğinde Marksist-Leninistlerin gözecekleri tek şey davaya en iyi bir şekilde yararlı olmaktır. Marksist-Leninist görev ve sorumluluk anlayışı içinde hiyerarşinin şurasında veya burasında bulunmak diye bir kaygı taşınmaz.

1- PARTİNİN YARATILMASI YOLUNDA BİLİNÇLİ BİR ÇALIŞMA NASIL ANLAŞILMALIDIR?

Bu herşeyden önce bir siyasi çizgi sorunudur. Türkiye devriminin sorunlarına çözümler getirmeyi içerir. Marksizm-Leninizm ülke somutuna uygulanmasıyla devrimin yolu,

devrimci mücadelenin hedefleri ve bu hedeflere varmak için kullanılacak araçları içeren bir politikaya ihtiyaç vardır. Bu politikayı hayata geçirmek için kitleleri siyasi aksiyona sokmak gereklidir. Bir devrim programı çerçevesinde siyasi aksiyona girme çalışmasının organizasyonu anlamında bilinçli adımlar atılmalıdır.

Bunun bir başka açıdan ifadesi siyasi pratiği yükseltmek, devrimci mücadeleyi yükseltmek ve yaygınlaştırmaktır. Devrimci mücadeleyi yükseltmek ve yaygınlaştırmak yolunda bilinçli adımlar atabilmek için emekçi kitlelere gtreimiz siyasi bir programımız olmalıdır. Doğru siyasi hedefleri kitlelere göstermeliyiz ve bu hedeflere varmak için kitleleri siyasi aksiyona sokmaya çalışmalıyız. Bir siyasetingerekleştirilmesi anlamında kitlelerle organik ilişkiler kurmalıyız.

Siyasi mücadeleyi yükseltmek, yaygınlaştırmak, kitleleri devrime giden yolda kitle hareketleri içinde eğitmekten de geçer. Kitleleri devrim saflarına kazanmak, onları devrim için eğitmek doğru siyasi nderliğe ve eylem bağı anlamında organik ilişkiler kurmaya dayanır.

Bilinçli bir mücadele olması, **belirli** bir siyaset önermeyi içeriyor. Yani sınıflar çatışmasının her alanında **belirli** bir politikaya uygun tavır almayı ve kitleleri bu politika doğrultusunda mücadeleye çağırmayı zorunlu kılıyor. Biz sadece sınıflar çatışmasının her alanında genel olarak hakim sınıflara karşı mücadele çağırısı yapmakla yetinemeyiz. **Belirli** bir mücadele önermek zorundayız. Bu anlamda kitlelere şu hedeflere varmak, şu sonuçları elde etmek üzere, şöyle mücadele etmeliyiz demek zorundayız.

Aıktırki **belirli** bir mücadele çağırısı hemen bu mücadelenin organizasyonunu da gündeme getirmektedir. rgtlenme soyut şeyler üzerinde olamaz, belli bir iş üzerinde olabilir. **Belirli** bir mücadeleyi örgütlemek mümkündür. Ve bu noktada hemen kadrolar sorunu gündeme gelmektedir. Kadrolar sınıflar çatışmasının her alanında (politik, ekonomik-demokratik, ideolojik çatışma

alanlarında) belirli bir politika doğrultusunda mücadeleyi örgütleyen insanlardır.

Partileşme sürecinin merkezinde kadro çalışması yatmaktadır. Kadrolaşmayı yaratmayan bir çalışma kalıcı bir çalışma olamaz. Partileşme süreci kadrolaşmanın gelişmesine bağlı bir süreçtir. Önerdiğimiz, devrimci mücadeleyi örgütleyecek yeterli sayıda kadronun yaratılması olarak ifade edilebilir. Politikanın hayata geçirilmesi için verilen mücadelede artık öyle bir an gelirken bundan sonra bir örgütsel bütün olarak istediği hedeflere yönelebilen bir organizma oluşur. Bu organizmaya parti ismi verilir. Bu anlamda kadro çalışmasının bir sonucu olarak; kadrolaşmanın belirli bir birikiminin ürünü (ki bu kadrolaşma birikiminin göstergesi, siyaseti, programlanan biçimleri içinde hayata geçirebilme kabiliyeti olabilir; yoksa mekanik olarak şu kadar adam sayısı biçiminde ele alınamaz), bu kadro çalışmasının nitelik sıçraması yapması şeklinde anlaşılmalıdır.

Kadro çalışmasının bu nitelik değiştirdiği noktada (parti yaratıldığı zaman) bu noktaya gelinceye kadar ki örgütsel ilişkiler (kadro çalışmasının organizasyonu biçimleri) değişecektir. O noktaya kadarki ilişkileri aynen partinin örgütsel ilişkileri haline gelecektir şeklinde kavramak yanlıştır.

Kadrolar hiçbir zaman pratikten kopuk olarak yetiştirilemezler. Bizim önerdiğimiz mücadele, sınıflar çatışmasının kızgın pratiğinden geçerek pişmemiş olan, çelikleşmemiş olan insanların omuzlayıp götürebileceği, yönetebileceği bir mücadele değildir.

Bu anlamda işçi sınıfının bağımsız siyasi mücadelesini kalıcı bir mücadele olarak hayata geçirecek olan ve bu mücadeleyi süreç içinde iktidarı almaya doğru yükseltecek olan partinin yaratılabilmesi için gerekli kadroları, ancak ve ancak sınıflar çatışmasının zengin deneylerini bizzat pratiği ile özümlemiş, sınanmış insanlar arasından bulabiliriz.

Bu ancak siyasi pratiği yükseltmekle elde edilebilecek,

sınıflar çatışmasının her alanında kadro çalışmasını esas alarak becerilebilecek bir iştir. Her alanda yeni yeni kadrolar yetiştirmekle; devrimci mücadeleye kitlelerin içinden yeni unsurların katılabilmesiyle ve bunların siyasi bilincinin yükseltip, buldukları alanlarda DEVRİMCİ MÜCADELEYİ örgütleme yeteneklerinin verilebilmesiyle gerçekleştirilebilir. Kadrolarımızın asli görevi buldukları alanlarda ve görevlerde kadro yetiştirmek, kadro çıkartmaya uygun bir çalışma içine girmektir.

Devrimci Mücadele'yi yükseltmek kadro çalışmasıyla, kadro yetiştirebilmek de Devrimci Mücadele'yi yükseltmekle mümkündür. Partileşme süreci de sıkı sıkıya buna bağlıdır.

Kadro çalışması örgütlü bir çalışmadır. Sadece belirli bir siyasi çizginin doğruluğuna inanmış tek tek insanların bireysel çalışmaları şeklinde anlaşılabilir (o zaman zaten bu bir kadro çalışması olamaz). Kadro çalışması kolektif bir çalışma olarak kavranmalıdır. Bu çalışmada yöneldiği amaçlara uygun, kadroların uğraştığı işin, içine girdiği mücadelenin özelliklerine uygun bir organizasyon gerektiriyor. Ancak bu aşamada kadro çalışmasının bu organizasyonu, bir siyasi parti organizasyonu değildir.

Partileşme sürecinin karakterine uygun;ve bu süreç içinde karşı karşıya olduğumuz görevlerin yerine getirilmesini sağlayacak olan araçların yaratılması; bu araçların bir çeşit organizasyonu anlamında bir örgütlülük vardır ve olmalıdır. Böyle bir örgütlülük içinde çalışıldığı zaman partinin inşası yolunda ilerlemek mümkündür. Kadrolar belirli görevlerin gerçekleştirilmesine hizmet eden organizasyonlar içinde ve bağlı olarak çalışırlar.

Kadroların belirli alanlarda belirli görevleri yerine getirmek üzere örgütlü çalışmalarının temelinde ideolojik birlik yatmalıdır. Örgütlü çalışmanın, kolektif çalışmanın en önemli harcı ideolojik birliktir. İdeolojik birlik olmadan kalıcı bir birlik mümkün olmadığı gibi, ideolojik birlik içinde bulunmayan insanların ortak siyasi işler yapmaları tesadüfi

bir karakter taşır. İdeolojik birliğe dayanmadan ortak siyasi görevler yapan insanların oluşturacağı çalışma birimleri kadro çalışması birimleri değildir. Kadroların ideolojik netleşme ve birliğe özel bir önem vermeleri zorunludur.

Partileşme sürecinde kadroların yetkinleşmesi ve eğitimi, yeni kadroların yetiştirilmesi açısından ideolojik mücadelenin çok önemli bir ağırlığı vardır. Kadroların ortak pratik içinde bulunabilmeleri ideolojik birlikten, yine kadroların siyasi görevleri daha iyi kavrayabilmeleri onları yerine getirebilmeleri de ideolojik açıklıktan geçer.

Nasıl proletarya partisi ideolojik birlik temelinde dayanmakta ise partileşme sürecinde de böyle bir ideolojik birliğe ulaşmayı esas almalıyız. Ancak unutulmaması gereken, ideolojik mücadelenin pratikten kopuk bir okuma, yazma, açıklama eylemi olarak kavranmaması gerektiğidir. Bizler ideolojik mücadeleyi, siyasi görevlerimizi daha bir aydınlatmak onları daha iyi kavramak noktasından ele almalıyız. Yani ideolojik mücadele siyasi mücadeleye hizmet etmelidir.

2-BAZI SONUÇLAR

Bugün ülkemiz devriminin temel meselesi proletaryanın öz örgütünün yaratılması meselesidir. On yıllardan bu tarafa pek çok kişinin tekrar edip durduğu ve fakat hala gündemin birinci maddesi olmaya devam eden partinin yaratılması görevi karşımızdaki temel görevdir. Biz bugün bu görevin yerine getirilmesi için bilinçli ve örgütlü bir çabanın gerektiğini tekrar ediyor; partileşme yolunda yapılması gerekenleri saptıyoruz.

Bu temel görevin başarılabilmesi için sadece yapılması gerekenleri saptamak yeterli değildir. Esas olan bunları hayata geçirebilmektir. En doğru değerlendirmeleri yapsak, bu yolda en tutarlı şeyleri önersek bile hayata geçiremiyorsa eğer, hiçbir şey yapmış sayılmayız. Söylediklerimizi

pratikte gerçekleştirmek için bütön gúcümüzle alışmalız. Bu yoldaki pratiğimiz bizim devrimciliğimiz mihenk taşı olacaktır. Tarih bizi içinde bulunduğumuz süreçte bu görevi yerine getirip getiremediğimize bakarak yargılayacaktır.

TÜSTAV

TÜSTAV

DİPNOTLAR

(1) Bugün bir emperyalistlerarası evren savaşı çıkması ihtimallerini reddeden görüşe karşı yöneltilen itirazlar hiçbir haklı kanıt ve ciddi dayanak taşımamaktadır. Bu konuda en eski ve en çok kullanılan "kanıt" Stalin'in 1950'lerde ileri sürdüğü emperyalistlerarası bir savaşın kaçınılmazlığına ilişkin görüşlerdir. Yaşanan bir gerçeğin karşısına farklı koşullarda ve farklı tartışmalar içinde söylenmiş sözleri ve tahlilleri bir kalıp olarak kullanarak çıkarmaya çalışmak "bilimsel" ve "ortodoks" bir görüntü altında Marksizmin diyalektik özünün ortadan kaldırılmasından başka bir şey değildir.

Emperyalistlerin aralarındaki çelişmelerin, onların arasında savaşlarla çözüleceğini Lenin yüz yılın başlarında ortaya koymuştur. Bu tahlillerin doğruluğu birer dünya savaşı biçiminde ortaya çıkan I. ve II. paylaşım savaşları ile doğrulanmıştır. Ancak Marksizmi diyalektikten kopararak bütün bilimselliğini ortadan kaldırmadan bugün

de emperyalistlerarası çelişmelerin yine mutlaka bir emperyalist evren savaşı biçiminde çözülebileceğini ileri sürmek mümkün olamaz.

Gerek emperyalist ülkeler arası ilişkilerin günümüzdeki somut durumu, gerekse tarihi olarak eğiliminin yönü bizi bu konuda böylesi somut bir tahlile itiyor. Emperyalist ülkelerin sömürge, yarı sömürge ülkelerle girdiği ilişkilerdeki değişiklikler, ulusal kurtuluş savaşları ve nükleer savaşların etki gücü, emperyalist ülkeleri, aralarındaki şiddetlenen çelişkileri (paylaşım savaşı dışı) farklı biçimlerde çözmeye zorluyor.

(2) Kimileri bu gevşek, ideolojik temelden yoksun, çoğu zaman "kişisel güvene dayalı" diye ifade edilen kişisel ilişkileri idealize ederek bir geçici durumu kalıcı hale getirmeye (içi boş bir birlik fikrine) özel bir önem verdiler. Oysa ideolojik dağılmanın bertaraf edilmesi sağlanmadan bu gevşek ilişkilerin dağılması kaçınılmaz bir şeydi. İdeolojik birliğin olmadığı bir durumda gerçek bir birlik olamaz. Böyleleri bu gibi durumlardaki kaçınılmaz ayrışma ve dağılmalar karşısında hayalleri yıkılmış insanların verdiği hırçınlıkla herşeyi, karşılarındaki kişilerin kariyeristliği ve kişisel özellikleri ile açıklayabilmişlerdir. Yüksek perdeden "herşeyin müsebbibi olan kişiler"den hesap soracaklarını (!) ilan edenlerin, "bizden ayrılırken" diye başlayan ifşaatları (!) gerçekte herşeyden çok kendi eksik ve cüce kavrayışlarına tanıklık eder.

(3) Yenilgi dönemlerinden sonra sağ ve revizyonist eğilimler güç kazanmaktadır. Modern revizyonizmin proleter devrimci harekete karşı burjuvazinin saflarından sürdürdüğü karalama ve çamur atma kampanyasına 1971 yenilgisinden sonra "yeni" ve çok çeşitli biçimler altında katılanlar bir hayli çoğaldı. Modern revizyonizmin, proleter devrimci harekete ta başından beri bildiğimiz "küçük-burjuva devrimciliği", "küçük-burjuva maceracılığı", "sol sapma", "anarşizm", "troçkizm" vb. suçlamalarına aynen fakat birkaç yıllık bir gecikmeyle katılanlar ortalığı doldurdu.

Tabii bu saldırı ve çamur kampanyası da "sosyalizm"e bulaştırılarak yapılacaktı. Nitekim geçmişi "**devrimci tarzda aşmak**", geçmişi "proleter devrimci tarzda eleştirmek" cılası sürülmeye özen gösterilmektedir. Bu keskin "proleter ihtilalci"leri Marksizm-Leninizm adına en saçma sapan lafları ettikleri halde, onbeş-yirmi günde bir görüş değiştirdikleri halde "proleter devrimcisi" yaftasını özenle taşımaya gayret ettiler. Felsefi idealizmin batağına saplanan bu "devrimci"ler tekke anlayışına sıkı sıkı sarılıp tali bir takım farklılıklar üzerine birbirlerini de suçlamayı ihmal etmiyorlar.

Felsefi idealist kafalar devrimciliğin kriterlerini kendi subjektif niyetlerine göre tesbit etmeye başladılar. Örneğin, Çin görüşlerini kabul edenler proleter devrimcisi olmaya başlarlar. SSCB'ye "emperyalist" hatta "baş emperyalist" demeyenler bırakın devrimciliği yurtsever bile değildirler onlara göre. Herşeye SSCB ve Çin çatışması çerçevesi içinde bakarlar.

Felsefi idealizmle, Marksizm-Leninizm arasında ne kadar benzerlik varsa onlarla proleter devrimciliği arasında o kadar benzerlik vardır. Onların nezdinde sınıflar savaşının kriterleri artık yerini subjektif idealist kriterlere bırakmaktadır. Böyle olmakla devrimden hergün biraz daha uzaklaşmak kaçınılmazdır. Proleter devrimciliği onların kafasında sadece anlamsız ama güzel bir isim haline gelir. O ismin arkasına saklanarak ve o ismin sağladığı avantajlarla devrimden uzaklaşan görüşlerini piyasaya sürme imkanlarını bulurlar. Proleter devrimcilerin sağlamaya çalıştıkları işçi sınıfının bağımsız politik eylemini imkansız hale getirmek için bulanıklık yaratır, hedef şaşırtırlar.

Siyasi olarak, devrimin temel meselelerinden uzak, devrimi ikinci plana itip hakim sınıf hiziplerinden birinin yanında diğerine karşı saf tutmak şeklinde özetlenebilecek bir noktaya gelmektedirler. Revizyonistlerle ("sosyal-faşist" diye suçladıkları insanlarla) siyasi bakımdan böyle ortak bir temelleri vardır. Devrimci mücadeleyi, esas tehlike "Rus

emperyalizmi"dir ve ona bağlı olarak daha tehlikeli faşizm "sosyal faşizm"dir diyerek saptıran, devrimci saflara hedef karartan dolayısıyla sol içinde hakim sınıfların adına faaliyet gösteren revizyonist ve oportünist bozgunculuk amacına ulaşabilmek için proleter devrimci harekete saldırmak zorundadır.

Bugün bu türden epey kabarık sayıda "gurupçuk" ya da tekke vardır. Aynı soydan ve aynı öz fikrin çeşitli almaşıkları etrafında kümelenmiş tekkeler arasındaki ayrılıklar ciddiye alınmamalıdır.

Aynı siyasi hat içinde yer almalarına rağmen bu tekkeler arasındaki ayrılıklar (önemsiz olsa bile) devam edecektir. Tekkeler birleşemez. Oportünistler birleşemez. Aynı şeyi söyleyen tekkelerin arasında yaygara ve safsata üzerine kurulu rekabet sürüp gidecektir.

(4) Burada kısaca değinelim: Böyle bir tartışma temelde evrim aşamasını evrim (nicel birikim), devrim aşamasını da devrim (nitel sıçrama) ile eşitleştirme şeklindeki bir kavram karıştırmasına dayanmaktadır. Böyle bir tartışma tamamen saçma bir şeydir. Herşeyden önce devrim aşaması nitelik sıçraması (devrim) ile eşit tutulamaz. Devrim aşaması devrimin olabileceği koşullara tekabül eder. Bir toplum devrim aşaması koşullarında olmasına rağmen, çeşitli nedenlerle devrimin yenilgisi ile sonuçlanma durumunda devrim olmayabilir (Toplum nitelik değiştirmeyebilir). Ama, tekrar edelim ki, sorunun böyle bir kavram tartışması (ya da karıştırması) olarak ele alınması tamamen saçma bir şeydir.

DEVİRİMCİ YOL

15 günlük Siyasal dergi

Fiyatı 300 kuruş

Yazışma adresi: _____
Pk. 242 Ulus / Ankara _____

Abone koşulları:
6 Aylık: 40 TL
Yıllık : 70 TL

TUSTAV
ÇIKIYOR

TÜSTAV

EMPERALIZME
VE
OLGARŞIYE
KARŞI

DEVİRİMCİ GENÇLİK

15 günlük siyasal dergi

Fiatı 250 kuruş

18. Sayı çıkıyor

Yazışma adresi:
Pk.207

TÜSTAV
ÇIKIYOR

TÜSTAV

**emperyalizme
ve faşizme karşı**

DEVRİMCİ ÖĞRETMEN

Sahibi ve Sorumlu Müdürü :

TUNCER ÖZDEMİR

Yazışma Adresi :

POSTA KUTUSU : 603

Kızılay/ANKARA

ABONE KOŞULLARI :

Yurt İçi : Yıllık 30.- TL.

6 Aylık 20.- TL.

Yurt Dışı : Yıllık 50.- TL.

6 Aylık 30.- TL.

Abone olmak için PTT'ye başvurarak *Tuncer Özdemir* adına *Posta Çeki No: 102075'e* para yatırılması yeterlidir.

TÜSTAV

TÜSTAV

TIISTAV

750kurus